Etupyörä

Jääkäriprikaatin joukko-osastolehti 2021

Tässä numerossa

Sisältö

Sisällysluettelo ... 2
Pääkirjoitus ... 3
Jääkäriprikaatin komentajan tervehdys ... 4
Apulaiskomentajan palsta ... 6
Everstiluutnantti Mikko-Petteri Monola
Ei hyvästi, vaan näkemiin ... 7
MPK:n toiminnanjohtaja Antti Lehtisalo
Maanpuolustusta ja kokonaisturvallisuutta
vapaaehtoisvoimin ... 8
Jääkäriprikaati, kasvu koulutusorganisaatiosta
valmiusorganisaatioksi ... 10
Materiaalivastuu – keskeinen osa valmiutta ... 12
Ensiaskeleet Pohjoisen puolustajan riveissä ... 13
Taistelijan mieli ... 14
Ajankohtaista Lapin jääkäripataljoonasta ... 15
Everstiluutnantti Rauno Leppiviita –
Tšadilainen jänkhällä ... 17
Hiio-Hoi patterin seikkailut IPH121 ja
RITVA21 -harjoituksissa ... 18
Tapahtumia ja vierailuja 2021 ... 20
Lapin sotilassoittokunta elää joustavasti ajan
hengessä – perinteitä kunnioittaen ... 26
Lapin aluetoimisto – reipas vuosi ilman koronaa ... 28
Pohjoisen Aliupseerit Ry ... 31
Rovaniemen Sotilaskotiyhdistys ry ... 32
Sodankylän Sotilaskotiyhdistys ry ... 33
Jääkäriprikaatin Kilta ry ... 35
Pohjan Jääkärikilta ry ... 37
Lapin Ilmatorjuntakilta ry ... 38
Jääkäriprikaatin tapahtumia ... 40

Hyvää joulua ja onnea vuodelle 2022!

Toimituskunta:
Päätoimittaja, everstiluutnantti Oskari Paavola
Toimitussihteeri Taina Pirinen
Hankintasihteeri Riitta Mikkola
Taloudenhoitaja Leena Rautanen
Lapin jääkäripataljoonan edustaja
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston edustaja
Lapin aluetoimiston edustaja
Lapin sotilassoittokunnan edustaja

Yhteystiedot:
Jääkäriprikaati
Etupyörä
PL 5
99601 SODANKYLÄ
taina.pirinen@mil.fi
puh. 0299 452 111

Kansikuva:
Taina Pirinen

Valokuvat:
Jääkäriprikaatin arkisto
Puolustusvoimat
Erikseen kuvissa mainitut

Taitto:
Taina Pirinen

Paino:
Juvenes Print
Painosmäärä:
2500 kpl

ISSN 2343–3019 (painettu)

Pääkirjoitus

Arvoisa lukija,

Työntäyteinen vuosi 2021 alkaa vähitellen lähestyä loppuaan. Koko vuoden toimintaa on edelleen leimannut koronaviruksesta johtuva pandemia. Uskallan väittää, että olemme kaikki jo varsin väsyneitä viruksen aiheuttamiin rajoitustoimenpiteisiin. Näillä näkymin rajoitustoimenpiteistä ollaan kuitenkin asteittain luopumassa. Tervetullut muutos meidän kaikkien arkeen!

Pandemia kosketti konkreettisesti Jääkäriprikaatia, pariinkin otteeseen, kun tartuntaketjut lähtivät jylläämään. Erityisesti Northern Forest 21 -harjoitusta edeltänyt tartuntojen ryöpsähdys aiheutti ylimääräistä päänvaivaa. Rajoittamistoimenpiteissä onnistuttiin kuitenkin hyvin, ellei erinomaisesti. Selvisimme säikähdyksellä. Vilpitön kiitos kaikille kortensa kekoon kantaneille.

Kevätkautta leimasi voimakkaasti edellä mainittu NF21 -harjoitus mittavine valmisteluineen. Matka suunnittelupöydältä Kumputunturin maastoon oli perin kivikkoinen. Pandemiasta johtuen, puolustusvoimallinen päätös harjoituksen toteutustavasta tehtiin varsin myöhään. Vaihtoehtoja suunnittelupöydällä oli useampikin. Loppujen lopuksi, harjoitus suunniteltiin perin nopealla aikataululla. Tiukasta suunnitteluaikataulusta huolimatta itse harjoitus onnistui mainiosti. Pelätyltä kelirikoltakin vältyttiin. Syksyn päätapahtumat, Maavoimien vaikuttamisharjoitus ja Puukko 21 -harjoitus, etenevät kirjoitushetkellä suunnittelupöydältä kohti toimeenpanoa. Jos NF21-harjoituksen suunnittelussa oli haasteensa, niin jälkimmäisten suunnittelu ja valmistelu ovat edenneet ”ohjesäännön edellyttämällä tasolla”.

Nykypäivän maailmanmenoa leimaa jatkuva kiire. Valtionhallintoa on virtaviivaistettu kaikilla toiminnan tasoilla. Selvää on, että toiminta on tehostunut. Toisaalta, myös työmäärä on lisääntynyt tekevien käsien vähetessä. Särkymävaraa ei juurikaan ole. Täytynee jälleen kerran todeta, että ilman loistavaa henkilökuntaamme emme pärjäisi joukko-osastona niin hyvin kuin nyt teemme.

Olisi itsepetosta väittää, että työmäärä tulee merkitsevällä tavalla kevenemään. Apuja ei ole odotettavissa myöskään aidan ulkopuolelta. Koko valtionhallinto kamppailee säästöpaineiden ja käskettyjen tehtävien ristitulessa. Ratkaisuja tulee hakea omaa toimintaa ja tekemistä terävöittämällä. Muuta vaihtoehtoa ei lyhyellä aikajänteellä ole.

Palvelen parhaillaan toista kierrosta Jääkäriprikaatissa. Ensimmäinen kierros ajoittui vuosiin 2015–2017. Toinen kierros alkoi puolestaan kuluvan vuoden alussa. Tässä taas vajaan vuoden touhua ja tohinaa seuranneena, olen itse(kin) saanut nauttia työmäärän aiheuttaman kiireen ihanuudesta. Aikaisemmissa tehtävissäni Maavoimien esikunnassa ja Pääesikunnassa, työtehtävät ja niistä aiheutuvat kiireet ovat olleet omanlaisiaan. Samoin myös työn organisointi prosessikaavioineen ja työjärjestyksineen.

Aikaisempiin kokemuksiini vedoten, korostaisin koordinoinnin merkitystä. Ei tehdä yksin, vaan tehdään yhdessä. Uskaltaisin väittää, että kaikki toimijat huomioon ottavalla koordinaatiolla voimme keventää meidän kaikkien työkuormaa. Tämä ei koske pelkästään Jääkäriprikaatin sisäistä toimintaa, vaan sisältää myös tarvittavan yhteistoiminnan runsaslukuisten kumppaniemme kanssa. Olkoon yksi ensi vuoden kantava teema yhdessä tekeminen.

Oikein mukavaa Joulun odotusta kaikille!

Päätoimittaja
Jääkäriprikaatin esikuntapäällikkö
Everstiluutnantti Oskari Paavola

Jääkäriprikaati - Pohjoisen puolustaja kaikissa olosuhteissa

Kun mietin taaksepäin reilun kahden vuoden kokemustani Suomen pohjoisimman joukko-osaston komentajana, niin tunnen olevani etuoikeutettu, tunnen ylpeyttä sekä tunnen haikeutta.

Olen etuoikeutettu siksi, että olen päässyt johtamaan kaltaistanne joukkoa. Työnteko on reilua ja rehtiä. Toimeenpanokyky on sellainen, kuin se pitää nykypäivänä Maavoimissa olla. Joukossa on riittävästi kokemusta ja roppakaupalla nuoruuden intoa, että toiminta kehittyy.

Olen ylpeä siksi, että olen nähnyt ammattitaitonne syvyyden sekä sen, kuinka käsittelette nuoria varusmiehiä. Pohjoisen arktiset olosuhteet eivät päästä meitä helpolla, mutta se ei ole menoa jarruttanut. Olen myös nähnyt konkreettisesti kehittymisenne ja innostuksenne kokeilla uusia asioita. Monet korkean tahon tarkastajat ja vieraat, kotimaiset ja ulkomaiset, ovat olleet vaikuttuneita ja vakuuttuneita näkemästään toiminnasta, se on paras palaute mitä komentajana voin saada.

Tunnen haikeutta siksi, että pestini loppuu tammikuun lopussa ja joudun jättämään tämän kaiken taakseni. Taakse jää monta mukavaa tapahtumaa sekä kokemusta ja ennen kaikkea aivan mahtavia ihmisiä, uusia tärkeitä ystäviä ja työkavereita.

Kokemukseni komentajana eroaa varmasti edeltäjistäni. Jääkäriprikaati, kuten koko yhteiskunta, oli pandemian otteessa melkein kaksi vuotta. Eikä siis vieläkään ole varmaa, kuinka sen kanssa eletään jatkossa. Mietin asiaa kuitenkin näin, että sain melkein kaksi vuotta keskittyä yksin ja pelkästään Jääkäriprikaatin asioihin ja ihmisiin ja uskoakseni pääsin siinä aika syvälle ja saimme yhdessä paljon hyvää aikaan, etenkin valmiuden saralla. Muistakaa, että **jokainen päivä on operaatiopäivä,** tällä mentaliteetilla, kun toimii, niin ei voi epäonnistua.

Kun katson nyt korona-aikaa taaksepäin, niin näen sen loppujen lopuksi erittäin positiivisena. Korona pakotti meidät tekemään asiat toisin, osin totaalisesti toisin. Ilman koronaa emme olisi sitä tehneet. Voidaan sanoa, että korona ravisteli koko systeemiä - uskokaa tai älkää, mutta se on joskus tervettä.

Tiedostan myös sen, että osa henkilöstöstä on kyennyt tekemään melkein normaalia työtään ja mutta osa varsinkin perusyksiköiden henkilöstö ja heidän läheisensä ovat olleet lujilla. Kiitän kaikkia kotijoukkoja siitä, että olette jaksaneet ja mahdollistaneet toisen puoliskonne työnteon. Arvostan sitä todella ja ilokseni voin todeta, että saapumiserä 1/22 viedään läpi käytännössä normaalisti. Samaan hengenvetoon on todettava, että meillä on kahdessa vuodessa tullut myös kouluttajapolvi, jolle korona-aika on se normaali. Työtä riittää tässäkin ja varmasti hyviä koronakäytänteitä on kertynyt eikä niitä kannata muuttaa, jos ne toimivat niin sanotussa normaalissa koulutusrytmissä. Me itse päätämme siitä, kuinka työmme teemme.

Jäikö jotain komentajakaudellani kesken? Jäi, mutta en ole siitä murheissani. Prikaati on täynnä osaavia tekijöitä ja olisi naivia ajatella, että kaikki olisi valmista. Tämän organisaation vahvuus on se, että henkilöstö vaihtuu ja toiminta ei näin ollen junnaa paikallaan.

Syyskuun alkupuolella julkistettiin Puolustusselonteko 2021. Selonteko ei sinänsä sisältänyt yllätyksiä ja Jääkärinprikaatin näkökulmasta se oli positiivista luettavaa. Muutama nosto selonteosta. Selonteko korostaa merkittävästi arktisen alueen merkitystä. Tämä korostaa edelleen Jääkäriprikaatin asemaa ja tehtävää **Pohjoisen Puolustajana.** On hyvin todennäköistä, että Jääkäriprikaati tuottaa jatkossa niin sanottuja ”ensilinjan” paikallisjoukkoja pohjoisen tarpeisiin. Uudet joukkotyypit sopivat mitä parhaiten meidän koulutusvastuulle, en näe tässä suuria muutoksia. On myös todennäköistä, että yhteistyö norjalaisten joukkojen kanssa aloitetaan. Tiedän, että Jääkäriprikaati on valmis kaikkeen tähän.

Suomi täytti 104 vuotta ja Jääkäriprikaati kunnioitti sitä monin tavoin. Erityisen tyytyväinen olen siitä, että muistamme sankarivainajia Sodankylän sankarihautausmaalla sekä kunnioitamme nykyään niitä taistelijoita kunniavartioilla taisteluiden muistomerkeillä, jotka heti talvisodan alussa löivät neuvostoliittolaisten joukot Pelkosenniemellä ja Mäntyvaarassa. Siellä ei taisteluita ratkaissut varusteet, vaan tahto. Saman tahdon aistin nykyisestä Jääkäriprikaatista, niin henkilökunnasta, kuin varusmiehistä - Pohjoinen Pitää edelleen!

Jääkäriprikaatin yhteistyökumppanit, työskentely kanssanne on ollut mutkatonta. Tukenne prikaatin päivittäisessä työskentelyssä on korvaamatonta ja toimintanne on kiitettävällä tasolla. Vaikka tunnen valtavan piston omassatunnossani siitä, että prikaati on ollut käytännössä suljettu koko korona ajan ja näin ollen moninaiset yhteistyökumppanit ovat jääneet ”taka-alalle”. Sosiaalista velkaa on tullut kosolti ja uskon, että seuraajani pääsee purkamaan sitä sumaa.

Toivotan 1.2.2022 aloittavalle uudelle komentajalle Kimmo Kinnuselle paljon onnea. Saat johdettavaksi motivoituneen, ammattitaitoisen ja ylpeän joukon. Uskon, että annat sille kaikkesi. Prikaatin henkilökunnalta toivon, että annatte Kimmolle saman varauksettoman tuen, kuin mitä itse olen saanut kokea.

Onnittelen kaikkia 6.12. ylennettyjä sekä palkittuja, olette varmasti huomionosoituksenne ansainneet.

Vuosi 2021 on pian paketoitu ja on taas sen kuuluisan joululoman aika. Toivottavasti saatte kaikki viettää sitä vapaammin läheisten, sukulaisten ja ystävien kesken ja unohtaa hetkeksi työkiireet.

Pohjoinen Pitää,

Jääkäriprikaatin komentaja
Eversti Sami-Antti Takamaa

Kuva: Samuli Haapala

Yhteisen tilanneymmärryksen vallitessa

| Teksti: Jääkäriprikaatin apulaiskomentaja, eversti Jukka Kotilehto

Arvoisa lukija,

Pohtiessani tätä kirjoitusta ja sen sisältöä, mielessäni oli monta erilaista vaihtoehtoa. Kaikki kuitenkin kiteytyivät mielessäni toteamukseen ”koronasta huolimatta”. Koronasta tai kansainvälisesti ilmaistuna Covid 19:stä ja sen aiheuttamista muutoksista ja henkilöstön venymisestä voisi kertoa paljon. Oleellista kuitenkin on se, että kaikkien hyvin tiedossa olevasta tilanteesta huolimatta Jääkäriprikaatissa tehtiin paljon ja tosissaan, ylläpidettiin käsketty valmius ja jopa kehitettiin sitä, koulutettiin reserviin ja reservissä entistä osaavampia asevelvollisia ja oman vastuualueeni näkökulmasta, kehityttiin viranomaisten ja yhteistyökumppaneiden välisessä yhteensopivuudessa.

Omana varusmiesaikanani meille alokkaille jaettiin opus nimeltään Taistelijan Opas. Muistan sen ensimmäisillä sivuilla olleen kuvan, jossa oli rautaketju ja alla teksti ”Ketju on yhtä vahva kuin sen heikoin lenkki”. Tätä nostoani voi tietysti tulkita monella tavoin ja vetää niin halutessaan omia johtopäätöksiä. Se mitä tällä kuitenkin haen, on se tunne, joka minulle on tämän reilun vuoden aikana Jääkäriprikaatin apulaiskomentajana syntynyt. Jääkäriprikaatin henkilöstö ja oman vastuualueeni viitekehyksessä Lapin alueen viranomaiset ja muut yhteiskunnan turvallisuuden eteen töitä tekevät tahot ymmärtävät yhteistyön ja yhteen hiileen puhaltamisen merkityksen. Yksin tekemällä saa aikaan jotain, mutta kun tehdään yhdessä ja yhteisen tilanneymmärryksen vallitessa, lopputulos on aivan eri luokkaa. Tämä tapa toimia vahventaa ketjua entisestään ja sitä heikointa lenkkiä ei ole, vaan kaikki lenkit ovat tasavahvoja.

Hämmästyttävää tässä on ehkä se, että korona vauhditti tuon yhdessä tekemisen ja yhteensopivuuden edelleen kehittymistä, vaikka pelko oli päinvastaisesta kehityssuunnasta. Kuluneen vuoden aikana on kehitytty yhteisen tilannekuvan ja -ymmärryksen muodostamisessa, opittu toinen toistemme toimintavoista ja jalostettu nämä opit omaa organisaatiota palvelevaan suuntaan. Omalta kohdaltani pystyin näkemään ja kokemaan tämän esimerkiksi Lapin aluehallintoviraston johtamissa, kaikki viranomaiset ja kolmannen sektorin yhteen kokoavissa alueellisen valmiustoimikunnan työskentelyissä tai johtamissani Paikallispuolustusharjoituksissa. Nämä molemmat esimerkit osoittavat Suomen kokonaisturvallisuuden mallin toimivuuden alueelliselle tasolle jalkautettuna.

Suomea kohdannut pandemia ja sen toteutunut johtaminen sekä vaadittujen toimien haasteellisuus on osoittanut tarpeen päivittää olemassa olevaa lainsäädäntöä ja kokonaisturvallisuuden mallin perusteena olevaa turvallisuusstrategiaa. Tätä työtä tullaan tekemään valtakunnan tasolla. Sen sijaan syyskuussa julkaistu Valtioneuvoston Puolustusselonteko ja tätä kirjoitettaessa vielä julkaisua odottava asevelvollisuuden kehittämistä pohtineen parlamentaarisen työryhmän raportti jalkauttavat työtä myös tänne alueelliselle ja Jääkäriprikaatin tasolle. Puolustusselonteon paikallispuolustuksen kehittämiseen liittyvät kirjaukset tulevat näkymään konkreettisina toimina paitsi kaksi kertaa vuodessa toteutettavissa Paikallispuolustusharjoituksissa, mutta myös laajan vapaaehtoisen maanpuolustuksen kentän piirissä ja tiivistyvässä viranomaisyhteistyössä.

Viisaus ei asu yksinään meissä ammattisotilaissa, vaan asiasta pitää käydä vuoropuhelua myös reserviläisten ja muiden viranomaisten kanssa. Ensimmäiset askeleet tässä asiassa otetaan jo vuoden 2022 ensimmäisessä Paikallispuolustusharjoituksessa maaliskuussa. Samoin asevelvollisuutta pohtineen työryhmän loppuraportti aiheuttanee muutoksia Lapin aluetoimistossa esimerkiksi kutsuntojen toteuttamissa.

Maailma ei siis tänäkään vuonna tullut valmiiksi ja paljon jäi kesken. Mutta kuten kirjoitin alussa, paljon on myös tehty ja viety asioita oikeaan suuntaan sekä parannettu valmiutta. Työ jatkuu. Toivotan Etupyörän lukijoille rauhallista Joulun odotusta ja menestyksellistä Uutta vuotta 2022.

Ei hyvästi, vaan näkemiin!

| Teksti: Everstiluutnantti Mikko-Petteri Monola

Aloitin Jääkäriprikaatissa esikuntapäällikön tehtävässä 1.5.2019. Muistan aloittaessani ja juurikin ensimmäisiä työmatkojani tänne tehdessäni miettineeni, että jos jonain päivänä vielä pääsen lähemmäs kotiani palvelukseen, olen varmasti onnellinen mies, kuin lottovoiton saanut. Huhtikuussa sain kuulla siirtyväni Maasotakouluun 1.10.2021. Perheeni asuu Lemillä ja Maasotakoulu on viereisessä kunnassa Lappeenrannassa. Työmatka on 16 km ja kestää autolla 15 minuuttia. On tosiaan näissä hommissa harvinaista herkkua ja kuten todettu, jonkinlaiseen lottovoittoon verrattavissa. Mutta eipä tuon tehtävään määräyksen jälkeinen aika olekaan mennyt tuuletellessa ja mitenkään euforisessa tilassa. Sitä tottuu ja kasvaa kiinni siihen ympäristöön sekä ihmisiin keiden kanssa töitä tekee ja kun hommiin ryhtyy liikaa tulevia miettimättä, niin aika kuluu lopulta käsittämättömän nopeasti. Onnellisen olon sijaan onkin jotenkin tyhjä ja haikea olo! Mutta näin se vaan menee ja kuuluu kait mennäkin. Todettakoon kuitenkin rehellisyyden nimissä, että tuota matkustamista kodin ja työpaikan välillä, siis kahdeksan tuntia, joskus viime vuonna vei harvennettujen yhteyksien vuoksi 12 tuntiakin suuntaansa, voisin kuvitella, että ei tule ikävä.

Tulen kuitenkin suosittelemaan muillekin ”etelän miehille” palvelusta täällä. Ei näitä Lapin alueen ominaispiirteitä voi muuten mitenkään oikeasti ymmärtää. Jääkäriprikaatin vastuualuekin on tietyssä mielessä lähes puolet koko Suomen maapinta-alasta! Olemme kuitenkin Maavoimien pienin joukko-osasto, kun tarkastellaan palkatun henkilöstön määrää. Tähän haasteeseen on vastattu pyyteettömällä tekemisellä ja yhteistyöllä. Kaikki tehtävät on hoidettu niin hyvin kuin olemme pystyneet. Korona-aikanakin valmius on säilytetty ja niin reserviläisten kuin varusmiestenkin koulutus hoidettu hyvin. Minulle ei siis ehkä kannata tulla jatkossa edes vitsinä heittelemään mitään ”nuotioprikaatijuttuja”. Kuten juuri julkaistusta VNS:n Puolustuspoliittisesta selonteostakin saimme lukea, arktisen alueen merkitys on kasvanut ja yhä kasvava merkitys on hyvin tiedostettu. Tätä vasten uskon Jääkäriprikaatin tulevaisuuden olevan vakaalla pohjalla ja kuuluvan tällä sekä ensi vuosikymmenelläkin ns. kehitettäviin joukkoihin.

Sanotaan, että mies voi lähteä Lapista, mutta Lappi ei miehestä. Pitää minunkin kohdallani varmaan paikkansa. Seuraavassakin tehtävässäni tulen Lappiin Maasotakoulun johtamiin harjoitusten valmistelutilaisuuksiin sekä itse harjoituksiin. Esimerkiksi jo marraskuussa olen Rovajärvelleä Maavoimien vaikuttamisharjoituksessa. Ja kyllä tänne lomareissuja tullaan varmasti jatkossakin tekemään.

Siirryn siis uuteen tehtävääni luottavaisin mielin ja kiitän kaikkia tässä tehtävässä saamastani tuesta. Syvä kumarrus omalle henkilöstöllemme sekä Jääkäriprikaatin yhteistyökumppaneille ja tukijoille.

Pohjoinen pitää!

Maanpuolustusta ja kokonaisturvallisuutta vapaaehtoisvoimin

| Teksti: MPK:n toiminnanjohtaja Antti Lehtisalo

Kuva: MPK/Ossi Hietala

Maanpuolustuskoulutus MPK – on maan kattavin kokonaisturvallisuuden kouluttaja. Koko Suomen alueella MPK:n koulutuspaikoissa koulutetaan laajasti erilaista maanpuolustus- ja turvallisuusosaamista.

Sotilaallisia valmiuksia

MPK:n toimintaa ohjaa laki vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta ja sen päätehtävänä on Puolustusvoimien strategisena kumppanina tukea valmiutta tuottamalla sotilaallisia valmiuksia palvelevaa (SOTVA) koulutusta. Tällaista ovat esimerkiksi aselajikoulutus, johtaja- ja kouluttajakoulutus, fyysinen koulutus ja ammunta.

SOTVA-koulutusta tuotetaan Puolustusvoimien tarpeiden perusteella ja se on yleensä suunnattu reserviläisille. Osaan yleisestä koulutuksesta voivat osallistua myös 18 vuotta täyttäneet ei-asevelvolliset.

MPK:n piireissä työskentelee 18 valmiuspäällikköä läheisessä yhteistyössä Puolustusvoimien henkilökunnan kanssa. Heidän tehtävänään on yhdessä reserviläisten kanssa suunnitella sopivia nousujohteisia koulutuspolkuja kohti yhteisiä päämääriä.

Turvallisuusosaamista kaikille

MPK tuottaa monipuolista turvallisuusosaamista niin nuorille, naisille kuin kaikille turvallisuudesta kiinnostuneille. Nuorten ja naisten tutustumistoiminta on yksi MPK:n lakisääteisistä tehtävissä. Tutustumistoiminta kehittää turvallisuus- ja varautumistaitoja ja antaa etenkin nuorille mahdollisuuden tutustua etukäteen varusmies- tai naisten vapaaehtoisen palveluksen sisältöön.

Vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen tavoitteisiin kuuluu vahvistaa kansalaisten turvallisuustaitoja laajasti. Uhan ei tarvitse olla sotilaallinen, vaan se voi olla esimerkiksi suuronnettomuus tai luonnonkatastrofi. Tavoitteena on parantaa yksilön turvallisuusosaamista ja vahvistaa kykyä selviytyä kaikenlaisissa poikkeuksellisissa olosuhteissa. Kouluttautuminen ja harjoittelu parantaa myös henkistä kriisinkestävyyttä.

MPK:n koulutustoimintaa pyörittävät noin 100 palkattua työntekijää ja 3 000 sitoutunutta vapaaehtoista kouluttajaa ja toimijaa. Sitoutuneet vapaaehtoiset kouluttajat ovat oman alansa huippuosaajia. He harjaantuvat tehtäviinsä aikaisemman osaamisensa ja MPK:n kouluttajakoulutuksessa kerrytetyn osaamisen kautta.

Uudesta puolustusselonteosta perusteet MPK:n toiminnan kehittämiseen

Suomi pitää huolta uskottavasta kansallisesta puolustuksestaan ja sen riittävästä resursoinnista. Asevelvollisuus, koulutettu reservi, koko maan puolustaminen ja korkea maanpuolustustahto ovat Suomen puolustuksen perustana jatkossakin.

Vaikka MPK:lla on takana kaksi poikkeuksellista vuotta COVID-epidemian takia, toiminta on pystytty sovittamaan hyvin yhteen häiriötilanteen aikana. Kiitos kuuluu MPK:n henkilökunnalle ja kaikille toimintaan osallistuneille. Tuleva vuosi on suunniteltu toteutettavaksi normaaliajan toiminnan mukaisesti.

Kun paikallispuolustuksesta kehitetään koko maan kattava sotilaallisten suorituskykyjen kokonaisuus, joka osaltaan ennaltaehkäisee ja torjuu myös laaja-alaista vaikuttamista, MPK:lla on keskeinen rooli paikallispuolustuksen rakentamisessa. MPK:n valmiuspäällikköjärjestelmää ja valmiuspäälliköiden tehtäviä kehitetään edelleen. Valmiuspäälliköiden päätehtävä on rekrytoida vapaaehtoisia reserviläisiä nousujohteiseen koulutukseen. Rekrytointitilaisuuksia järjestetään eri puolella maata siten, että vapaaehtoinen reserviläinen kokee itsensä tervetulleeksi koulutukseen. Lopullinen maali on sodan ajan sijoitus nousujohteisen vapaaehtoisen koulutuksen jälkeen.

Puolustusvoimien strateginen ja operatiivinen kumppani

Vuoden 2022 aikana syvennetään operatiivista kumppanuutta Puolustusvoimien (PV) kanssa. MPK:n toimijoiden tavoitteena on päästä kiinteämpään suunnitteluun PV:n joukko-osastojen kanssa kaikissa puolustushaaroissa. MPK tekee läheistä yhteistyötä muiden turvallisuusalan viranomaisten ja järjestöjen kanssa. Esimerkiksi yhteistyössä järjestettävissä Kotiseutuharjoituksissa eri organisaatioiden edustajat oppivat toinen toisiltaan ja pystyvät tarjoamaan vapaaehtoisille monipuolisesti uutta osaamista.

Osa kotiseutuharjoituksista on tarkoitus kytkeä yhteen PV:n paikallispuolustusharjoitusten kanssa. Harjoitusten tilanteet ja eri tasoiset tehtävät on suunniteltava siten, että eri organisaatioiden toimijat saadaan rakentamaan viranomaisyhteistyötä alueellisella ja paikallisella tasolla.

MPK nyt ja tulevaisuudessa

MPK:n toiminta on vajaan 30-vuotisen historian aikana kehittynyt ja laajentunut. Vuonna 2008 voimaan tullut laki vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta ja sen myötä puolustusministeriön ohjaus ja Puolustusvoimien kumppanuus on antanut raamit koulutuksen kehittämiselle. MPK on ketteränä toimijana pysynyt ajassa kiinni ja kehittänyt koulutusta vastaamaan yhteiskunnan uhkamalleja ja näin pystynyt tarjoamaan osallistujille motivoivaa koulutusta. Perinteisenä pidetyn maanpuolustuskoulutuksen lisäksi koulutuskokonaisuuksia ovat muun muassa kyber-, info- ja hybrididiturvallisuuteen liittyvä kurssit, maatilojen varautuminen ja monipuolinen nuorille suunnattu tutustumistoiminta yhdessä oppilaitosten kanssa.

Muistot jääkäriprikaatista

Sain toimia Jääkäriprikaatin komentajana vuosina 2015–17. Tehtävä oli palvelusurani hienointa aikaa. Prikaati, paikalliset ihmiset, luonto, vuodenajat ja hyvä ilmapiiri ovat jääneet loppuelämäkseni mieleeni. Käyn vuosittain Lapissa ja jokunen joulukin siellä on tullut vietettyä.

MPK:n toiminnanjohtajan tehtävä mahdollistaa edelleen toiminnan Lapin alueella. Pohjois-Suomen maanpuolustuspiiri hoitaa asioita hienosti Pasi Virran ja Antti Töllin johdolla.

Asun Kuusankoskella ja raviurheilu on edelleen lähellä sydäntäni. Tänäkin vuonna syntyi seitsemän lämminverivarsaa.

Menestystä prikaatille, henkilökunnalle, asevelvollisille ja yhteistyökumppaneille. Sukuvaaran Kallen hengessä, tien suunnassa eteenpäin!

Kuva: MPK/Tommi Korhonen

Jääkäriprikaati, kasvu koulutusorganisaatiosta valmiusorganisaatioksi!

| Teksti: Everstiluutnantti Markus Tainiola

Viimeisten vuosien kuluessa maavoimissa on ollut käynnissä järjestelmällinen kehitys vanhasta koulutusvetoisesta organisaatiosta korkeaa valmiutta vaalivaksi valmiusorganisaatioksi. Menneinä vuosina maavoimien joukko-osastojen päätehtävä oli sotakelpoisten joukkojen tuottaminen reserviin, siis kouluttaminen. Hieman yleistäen valmiuteen liittyvät tehtävät nähtiin helposti vain niiden harvojen asiaksi, jotka työskentelivät joukko-osastojen tai ylempien esikuntien operatiivisilla osastoilla.

Viime vuosikymmenen puolivälin huolestuttavat maailman tapahtumat osoittivat turvallisuusympäristömme muuttuneen entistä arvaamattomammaksi. Puolustusvoimien valmiutta olisi kehitettävä ja sen olisi kosketettava kaikkea toimintaa.

Tänä päivänä voidaan perustellusti todeta nykyisen toimintaympäristömme edellyttävän korkeaa valmiutta. Tähän ovat vaikuttaneet muun muassa ennakkovaroitusajan lyheneminen, nopeasti kehittyvien kriisien todennäköisyyden kasvaminen ja etenkin täällä pohjoisessa arktisen alueen painoarvon kasvaminen kansainvälisessä turvallisuusympäristössä.

Valmiusosastot ja valmiusyksiköt

Ensimmäisinä konkreettisina toimenpiteinä valmiuden parantamiseksi ja toimeenpanokyvyn kehittämiseksi, perustettiin joukko-osastoihin henkilökunnasta muodostettavat valmiusosastot (VOS) ja varusmiehistä muodostettavat valmiusyksiköt (VYKS). Valmiusosasto ja valmiusyksikkö ovat tänäkin päivänä keskeinen osa valmiudellisia suorituskykyjä. Jääkäriprikaatin valmiusosastolla ja valmiusyksikön joukoilla vastataan tarvittaessa vaativiin virka-aputehtäviin, kriittisten kohteiden suojaamiseen sekä tarvittaessa sotilaallisen maanpuolustuksen tehtäviin. Valmiusyksikössä asevelvollisten koulutus kestää 11,5 kuukautta, josta jälkimäinen puolisko kuluu valmiusjaksolla. Valmiusyksikkö on prikaatin keihäänkärki, joka aloitti ensimmäisen kerran valmiusjaksonsa 15.6.2017. Valmiusyksikkökoulutus on elänyt koko olemassa olonsa ajan jatkuvaa muutoksen ja kehittämisen aikaa. Valmiusyksikkötoimintaa kehitetään edelleen vastaamaan paremmin sille suunniteltuja tehtäviä ja asetettuja vaatimuksia. Valmiusosaston ja valmiusyksikön joukkojen suorituskykyä on kehitetty suunnitelmallisesti sekä niiden harjoittelu on sisällytetty Jääkäriprikaatin harjoitusjärjestelmäkokonaisuuteen.

Harjoitusjärjestelmä

Valmiudesta puhuttaessa ei voida unohtaa koulutusta ja sen merkitystä. Jääkäriprikaatin harjoitusjärjestelmä on rakennettu valmiudellisista ja operatiivisista lähtökohdista. Harjoitusjärjestelmä muodostaa tarkoituksenmukaisen jatkumon koko saapumiserän koulutukselle jatkuen suunnitelmallisesti reservin kertausharjoituksiin. Vaatimukset on siten huomioitu myös reservin ja vapaaehtoisen maanpuolustuksen koulutusta suunniteltaessa ja toimeenpantaessa. Reserviläiset ovat olleet erittäin sitoutuneita valmiuden parantamisen toimenpiteisiin.

Kahdesti vuodessa toteutettavat paikallispuolustusharjoitukset on kehitetty tämän päivän monimuotoisten uhkatilanteiden asettamien vaatimusten mukaisesti. Harjoituksiin on integroitu laaja viranomaisten osallistuminen ja yhteistoiminnan harjoittelu. Harjoituksissa viranomaiset toteuttavat vaativia tehtäviä yhteistoiminnassa Jääkäriprikaatin joukkojen kanssa. Paikallispuolustusharjoituksissa Jääkäriprikaatin yhteistoimintakyky muiden viranomaisten kanssa on parantunut merkittävästi. Jääkäriprikaatin viranomaisyhteistoiminnan perustana ovat eri viranomaisten kesken laaditut sopimukset. Sopimusten perusteella on määritetty toiminnan periaatteet eri tilanteissa. Eri viranomaisten kesken on myös luotu vakioituja menettelyjä, joidenka osana suunnitellaan muun muassa resurssien käyttöä ja tehtävien toimeenpanoa. Viranomaisyhteistoiminnasta on tullut arkipäiväistä toimintaa.

Strategisten kumppaneiden ja varuskunnallisten yhteistyö-osapuolien kanssa käsitellään säännöllisesti myös valmiuden parantamiseen tähtääviä toimenpiteitä. Kaikki toimijat ovat sitoutuneet yhteisiin päämääriin ja sovituilla toimenpiteillä luodaan valmiutta vastata yllättäviin tilanteisiin.

Kuva: Roope Takkinen

Kuva: Samuli Haapala

Valmiuden kehittäminen

Valmiudellisten suorituskykyjen ja koulutuksen kehittämisen ohella Jääkäriprikaatissa on muokattu organisaatiorakennetta vastaamaan paremmin jo toteutettuja muita valmiuden kehittämistoimenpiteitä. Osana muutosta on entistä tiiviimpi yhteistyö etenkin Kainuun prikaatin, pohjoisen alueen rajavartiostojen ja Lapin lennoston kanssa. Samaan aikaan kansainvälinen yhteistoiminta, erityisesti Ruotsin kanssa on lisääntynyt voimakkaasti.

Voidaan hyvin perustellusti sanoa, että Jääkäriprikaati elää muutosten keskiössä pohjoisen Suomen puolustuksen ja valmiuden kehittämisessä.

Tänä päivänä korkea valmius koskettaa Jääkäriprikaatissa siis kaikkia toimijoita. Jääkäriprikaati on kehittynyt organisaatioksi, jossa kaikki tekevät joko suoraan tai välillisesti työtä valmiuden ylläpitämiseksi ja kehittämiseksi.

Osaaminen on valmiutta ja valmius on osaamista!

Materiaalivastuu – keskeinen osa valmiutta

| Teksti: Insinöörimajuri Ari Pekkala

Maavoimissa on käynnissä kampanja materiaalivastuun tärkeydestä. Kampanjalla pyritään vaikuttamaan palkatun henkilökunnan, varusmiesten ja reserviläisten asenteisiin materiaalin käytöstä ja huoltamisesta, jotta materiaalin käytettävyys varmistetaan sen elinkaaren loppuun saakka. Puolustusvoimat luovuttaa asevelvollisten käyttöön runsaasti arvokasta materiaalia palvelusajaksi ja materiaalista huolehtiminen kuuluu jokaisen vastuulle. Materiaalista huolehtiminen ei ole vain kustannuskysymys, vaan sillä on myös merkittävä vaikutus työ- ja palvelusturvallisuudelle sekä joukkojen valmiudelle. Puolustusvoimien henkilökunnan omalla esimerkillä, valvonnalla ja asianmukaisella koulutuksella on merkittävä osuus materiaalin kunnon ylläpitämisessä.

Materiaalivastuu-kampanjasta viestitään Maavoimien sosiaalisen median kanavissa ja joukko-osastoissa. Joukko-osastoihin toimitetaan materiaalivastuuta käsitteleviä julisteita, ja kampanjaa varten tuotettua kuva- ja videomateriaalia julkaistaan sosiaalisessa mediassa pitkin syksyä. Joukko-osastot tukevat kampanjaa jakamalla tuotteita omissa sosiaalisen median kanavissaan. Viestinnässä käytetään #materiaalivastuu-aihetunnistetta.

Käyttöhuollon tehostaminen

Käyttöhuolto tarkoittaa niitä materiaalin kunnossapidon toimenpiteitä, jotka ovat joukko-osaston toteuttamisvastuulla. Varsinainen korjaustoiminta on strategisen kumppanimme Millog Oy:n vastuulla.

Toimivalla ja tehokkaalla käyttöhuollolla voidaan vähentää kunnossapidon kustannuksia, havaita alkavat viat ajoissa ja pitää materiaali palvelusturvallisena ja toimivana koulutuksessa. Käyttöhuolto kuuluu joukko-osastoissa kaikille materiaalia ja kalustoa varastoivalle ja käyttäville, yksittäisestä varusmiehestä lähtien. Kouluttajat ovat tässä ratkaisevassa asemassa, sillä heidän tulee kouluttaa käyttöhuolto sekä vaatia ja valvoa, että käyttöhuolto toteutetaan ja siihen varataan riittävästi aikaa.

Sekä Sodankylässä, että Rovaniemellä autohuoltoloissa on jo vuosikausia tehty esimerkillistä työtä ajoneuvojen käyttöhuollossa. Asentajat huoltavat kalustoa tekemällä muun muassa maastokuorma-autojen määräaikaishuoltoja varusmieskuljettajien avustuksella. Tällä on saavutettu huomattavia säästöjä, sekä koulutettu samalla varusmiehiä korjaamaan ja huoltamaan kalustoaan myös poikkeusoloissa.

Valmiutta materiaalia kunnossapitämällä

Sillä kalustolla taistelet millä koulutat. Tämähän joskus meillä unohtuu, mutta jokaisen on syytä tämä tiedostaa. Käyttöhuolto lähtee kuitenkin pienistä asioista, kuten vaikkapa kaluston pesemisestä ja puhdistamisesta harjoituspäivän jälkeen sekä silmämääräisestä tarkastelusta, ovatko kaikki paikat ehjiä.

Jos pidämme koulutuskalustosta vähintään yhtä hyvää huolta kuin omista kelkoista, mönkijöistä, autoista ja muusta materiaalista, niin tarvittaessa meillä on myös käytössä kunnossa oleva materiaali tehtäviemme täyttämiseen. Meillä pitää olla valmius puolustaa maatamme aina ja kaikissa tilanteissa.

Materiaalivastuu on osa valmiutta!

#materiaalivastuu

Ensiaskeleet Pohjoisen puolustajan riveissä

| Teksti: Majuri Jussi Tapio

Jääkäriprikaatin henkilöstössä tapahtuu paljon muutoksia vuoden mittaan. Ovi käy molempiin suuntiin. Vuosittain prikaatista lähtee henkilöstöä eläkkeelle, muihin Puolustusvoimien joukkoihin tai muun työnantajan palvelukseen. Lähtijöitä on vuositasolla keskimäärin 40. Uusia prikaatilaisia tulee muista Puolustusvoimien joukoista, sotilasopetuslaitosten kursseilta sekä muiden työantajien palveluksesta. Tulijoiden määrä on samaa luokkaa kuin lähtijöidenkin, joten prikaatin henkilöstömäärä pysyy varsin vakiona. Lähtijöistä ja tulijoista noin puolet ovat määräaikaisissa tehtävissä ja viroissa työskenteleviä eli sopimussotilaita ja määräaikaisia siviilityöntekijöitä.

Uusi työntekijä vai uusi, vanha työntekijä

Uus-vanhoilla eli jo aikaisemmin muussa Puolustusvoimien organisaatiossa työskennelleillä perehtyminen Jääkäriprikaatiin on suhteellisen vaivatonta. Puolustusvoimien toimintakulttuuri ja työtavat ovat tuttuja. Jokaisessa Puolustusvoimien organisaatiossa on tietysti omat vivahteensa ja asioita tehdään hieman eri tavalla. Näillä tulijoilla perehdyttämisen painopiste onkin tehtäväkohtaisessa perehdyttämisessä.

Kokonaan Puolustusvoimien ulkopuolelta tuleville perehdyttämisessä keskitytään aluksi enemmän Puolustusvoimien ja erityisesti Jääkäriprikaatin organisaation ja sen eri osien tehtäviin ja toimintaan. Aluksi uusien työntekijöiden pitää ymmärtää kokonaisuus ja sen jälkeen siirrytään siihen, miten oma työpiste ja oma tehtävä sijoittuvat prikaatiin ja sen toimintaan.

Vastaanotto ja ensi askeleet luovat pohjan kestävälle työsuhteelle

Uusien työntekijöiden aloittaessa Pohjoisen puolustajan riveissä, on ensivaikutelma prikaatista tärkeä. Perehdyttäminen on aloitettava siten, että uudet työntekijät tuntevat, että heitä on odotettu ja että heidän tuloaan pidetään prikaatin näkökulmasta tärkeänä. Yksittäisten uusien työntekijöiden vastaanotosta ja perehdyttämisen käynnistämisestä vastaavat henkilöstöosaston eri henkilöstöryhmien asianhoitajat. Vastaanoton jälkeen vastuu työntekijä perehdyttämisestä on työpisteen esimiehellä.

Sotatieteiden kandikurssilta valmistuville järjestetään oma perehdyttämispäivä, jossa kaikille valmistuville perehdytetään prikaatin yleisiä asioita yhden päivän ajan. Tämän jälkeen perehdyttäminen jatkuu joukko- ja perusyksiköissä. Lisäksi Koulutusosasto järjestää valmistuneille muutaman päivän mittaisen tilaisuuden, jossa yhtenäistetään koulutuksen järjestelyihin liittyviä asioita.

Kiinnostus pohjoista ja Jääkäriprikaatia kohtaan on kohonnut pandemian aikana

”Helsinki City-Boy” – näin olin kuvittanut mielessäni loppuvirkaurani. Olinhan hankkinut perheeni kanssa jo pari tilkkua uusimaalaista maaperää hoitaakseni. ”Maanpuolustuskorkeakoulun kautta Pääesikuntaan, ja siitä sitten johonkin Helsinki-keskeiseen hallintoyksikköön” oli ajatukseni. Vaan kuinka vähän tiesinkään. Vaikka Lapista (tai ainakin Lapin maakunnasta) kotoisin olenkin, niin kaikkien hyvin tuntemat etelän ”kirkkaat keinovalot” veivät mennessään. Ajatus paluusta ”kotiin” tuntui todella kaukaiselta. Pienen paikkakunnan pölyt kerran taakse jätettyään ei ole helppoa palata takaisin, sehän olisi kuin maitojunalla kotiin paluu. Uskon monen lähteneen ajattelevan samalla tavalla. Sitten koitti vuosi 2020 ja lomamatka tunturi-Lappiin. Se oli rakkautta ensisilmäyksellä. Sitten koitti pandemia ja nelihenkinen perhe istutettiin kerrostalo-osakkeeseen. Se lienee ajanjakso, jolloin päätimme lähteä hakemaan uutta suuntaa elämälle. Omalla aktivisuudella ja ripauksella hyvää onnea lopputuloksena oli reilua vuotta myöhemmin postinumeron ensimmäisen numeron muutos ”nollasta ysiin”. Päiväkään en ole katunut!

Ihmiset ovat välittömiä, tunnelma on vapautunut, harrastusmahdollisuudet loistavat ja maisemat… Niin, ne maisemat. Kokonaisuudessaan voin hyvillä mielen sanoa muuton ja sen mukanaan tuoman muutoksen vaikuttaneen vain positiivisesti.

Taistelijan mieli

| Teksti: Sotilaspastori Juhana Nissinen

Sotilaspapilta kysytään toisinaan että ”mikä papin toimenkuva on armeijassa?” Lyhyt vastaus on: - Auttaa sotilasta kestämään. Tämä vastaus usein aikaansaa lisäkysymyksiä. ”Auttaa kestämään mitä?” - Niin, auttaa kestämään tappamista. - Auttaa kestämään kärsimystä ja kuolemaa. - Tuoda lohtua pahankin paikan keskelle.

Onneksi Suomessa ei tällä hetkellä tarvitse todellisuudessa kestää sodan julmuutta ja tappamista - niin ihana asia se rauha on! Mutta mielen kestämistä on harjoiteltava aivan samoin, kun fysiikan kestämistä ja esimerkiksi taistelutekniikkaa tai asejärjestelmän käyttöä pitää harjoitella.

Miten mieltä harjoitellaan? Siinä vaikea ja laaja kysymys. Pelkästään jo mielen määritteleminen on moniulotteinen asia. Mikä on mieli? Voisiko mieltä määritellä vaikka seuraavasti: ”Mieli on kaikki se mitä näen, koen ja tunnen, se ohjaa toimintaani.” Tai, ”mieli on aistien, eletyn elämän ja opittujen asioiden luoma oma maailmakuva, jossa elämme.” Tai ”mieli on sen hetken väri elämässä.”

Mielen toiminnan ymmärtäminen, niin vaikeaa kun se onkin, on erittäin tärkeää normaalissa elämässä ja hyvinvoinnissa. Ja mitä vaikeammaksi olosuhteet menevät, sen tärkeämmäksi mielen ymmärtäminen tulee. Ja sotilas koulutetaan toimimaan vaikeissa olosuhteissa.

Meillä puolustusvoimissa sotilaskoulutuksessa mielen koulutusaiheita ovat esimerkiksi ryhmähengen merkitys, aseellisen voimankäytön etiikka, taistelutahdon merkitys, stressi, motivaatio ja jaksaminen, tappioiden ja kuoleman kohtaaminen sekä kaatuneiden huolto. Myös hengellisyyden merkitys sotilaalle on tärkeä, monelle ratkaisevan tärkeä. Kulttuurissamme ei ole trendikästä puhua omasta hengellisyydestä ja sen merkityksestä, mutta toisaalta erityisesti kriisitilanteissa, kivun, kärsimyksen ja kuoleman äärellä ihminen kysyy elämän suurimpia kysymyksiä, joihin vain hengellisyydellä on kosketuspintaa ja edes jonkinlaisia vastauksia tai vastausten puuttuessa kyky kuitenkin yhdessä turvallisesti ihmetellä ja kulkea rinnalla.

Mielen merkityksestä taistelussa menestymiseen on maailmalla esimerkkejä. Tietenkin meille tunnetuin esimerkki on Suomen selviäminen materiaalisesti ja miehistöllisesti ylivoimaista vihollista vastaan toisessa maailmansodassa. Se on kansan selviytymistarina vailla vertaa ja asia on meille kovin rakas. Ajallisesti lähempänä oleva mielenkiinnon kohde on ollut esimerkiksi Afganistanin tilanne lähiaikoina. USA:n armeijan entisen kenraaliluutnantin sanoja lainatakseni: ”Moraali, kurinalaisuus, johtajuus ja yksilöiden yhteenkuuluvuuden tunne ovat ratkaisevampia kuin joukkojen tai varusteiden määrä.” Lausunnon antajan mukaan tässä suhteessa talibanit oli vahvempi. Kapinalliset onnistuivat pienemmällä joukkojen määrällä ja yksinkertaisimmilla aseilla nujertamaan hallituksen joukot. Tämä on meille, Suomen armeijalle tärkeä viesti siitä, että mielen huomioiminen oleellisena osana sotilaan toimintakykyä on keskeinen merkitys tehtävässä onnistumisessa.

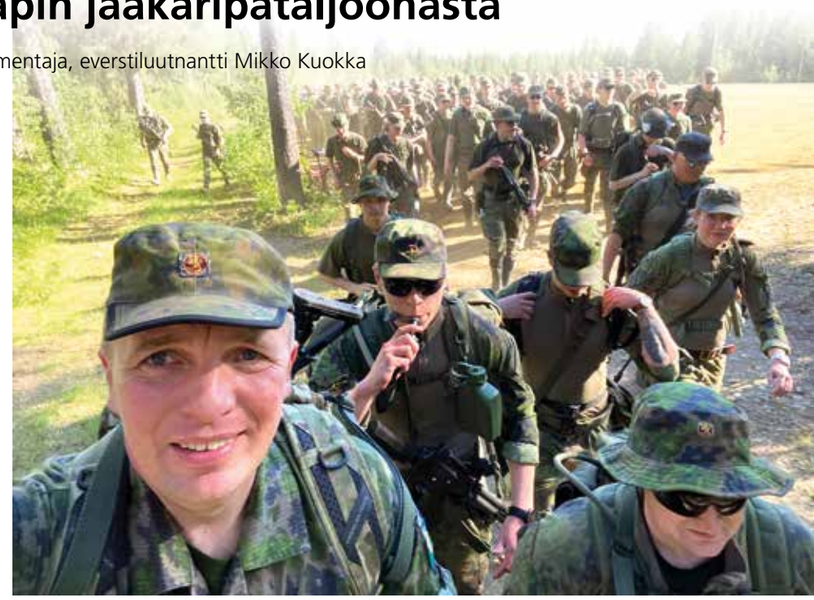
Toisinaan kuulee sanottavan että ”kyllä ne sotilaat ovat sotahulluja”. Täältä aitojen sisäpuolelta voin kokemuksella tuoda huomattavasti rauhanomaisempaa viestiä. Ei suomalainen sotilas halua sodan kurjuuden keskelle kärsimään itseään eikä läheisiään. Suomalainen sotilas tekee työtä, jotta kansamme ei sodan kurjuutta joutuisi enää koskaan kokemaan tai että se kärsimys olisi joka päivä aina päivän kauempana. Varusmiespalveluksen ja naisten vapaaehtoisen asepalveluksen suorittaminen kuten myös ammattisotilaana toiminen on rauhan turvaamista kotimaassamme.

Talvi on tulossa ja tuo tulleessaan pimeän vuodenajan. Talvella luonto hiljenee hetkeksi, aivan kuin rauhoittuu lataamaan akkujaan uutta kevättä odottaessa. Tämä muistuttakoon myös meitä hoksaamaan levon merkityksen kaiken kiireen ja touhun keskellä. Ihmisen mieli tarvitsee välillä lepoa. Tuleva joulu on hiljentymisen ja samalla voimaantumisen aikaa. Joulun sanoma on yksinkertainen ja rohkaiseva. Vapahtaja syntyi maailmaan, jotta ihmisen ei tarvitse kantaa elämän tuomaa taakkaa yksin, vaan synnit ja taakan saa uskoa anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Joulun sanoma on rauhan ja anteeksiannon sanoma ja se vasta taistelijan mieltä rohkaiseva uutinen onkin!

Ajankohtaista Lapin jääkäripataljoonasta

| Teksti: Lapin jääkäripataljoonan komentaja, everstiluutnantti Mikko Kuokka

Perinteiselle jääkärimarssille osallistui kesäkuussa vaativissa olosuhteissa ennätysmäärä sotilaita.

Lapin jääkäripataljoona on maavoimien suurin joukkoyksikkö. Perusyksiköitä on viisi ja varusmiehiä suurimmillaan koulutusvaiheesta riippuen noin 900–1000. Palkattua henkilökuntaa on hieman yli sata.

Lapin jääkäripataljoonan erikoisuus on se, että pataljoonassa koulutetaan jalkaväen koulutushaarojen (jääkäri, panssari, tiedustelu, panssarintorjunta, kranaatinheitin) lisäksi pioneereja, viesti- ja komentopaikkaosia, huoltojoukkoja sekä luonnollisesti tulenjohtoa. Voisi sanoa, että pataljoonasta puuttuu vain tykistön tuliasemakoulutus sekä ilmatorjunta.

Pataljoonan selkäranka on osaava ja ammattitaitoinen aliupseeristo. Kokeneiden kymmenen vuotta virassa olleiden aliupseereiden koulutustulokset ovat erittäin korkeita, mutta he myös ohjaavat ja tukevat nuorempia aliupseereita ja uusia upseereita näiden sotilasurien alkuvaiheessa. Eri henkilöstöryhmien välillä ei ole kitkaa ja yhdessä tekemisen kulttuuri on vahva. Taistelu arktisessa erämaassa vaatii vahvaa sotilaan mieltä, fyysistä kuntoa, mutta myös sitoutumista omaan tehtävään sekä työyhteisöön. Menestyminen vaatii myös tehtävätaktiikan vahvaa sisäistämistä kaikilla tasoilla. Toiminnan vapauden antamisen lisäksi tehtävätaktiikkaan sisältyy vahva luottamus alaisen osaamiseen ja harkintakykykyyn.

Lapin jääkäripataljoonan voimanlähde on jääkärihenki. Pataljoonan hierarkia on matala, yhteishenki on korkealla ja tehtäviin sekä palvelukseen suhtaudutaan ammattiylpeydellä. Palveleminen komentajana tällaisessa joukossa on palkitsevaa, mutta opettaa myös nöyräksi, sillä tässä pataljoonassa kukaan ei ole suurempi kuin oma lenkkinsä jääkäreiden katkeamattomassa ketjussa.

Kovapanosammunnoissa mitataan sekä taistelukoulutuksen, että ase- ja ampumakoulutuksen tulokset.

Northern Forest 21 -harjoitus

Saapumiserän 121 ”loppusota” taisteltiin toukokuussa Rovajärvellä ja Sodankylän – Kittilän alueilla. Lähes kolmiviikkoinen harjoituskokonaisuus piti Lapin jääkäripataljoonan osalta sisällään jääkärijoukkueiden puolustus- ja hyökkäysammunnat, vahvennetun jääkärikomppanian hyökkäysammunnan, kranaatinheitinkomppanian ammunnat, tiedusteluryhmien ammunnat, panssarintorjunta-ammuntoja sekä tukevien osien puolustus- ja torjuntaosastoammuntoja.

Harjoitus huipentui viikon taisteluharjoitusvaiheeseen, johon muodostettiin kaksi taisteluosastoa. Sinisen taisteluosaston rungon muodosti Kainuun prikaati. Lapin jääkäripataljoonan joukkotuotettava jääkärikomppania sekä pioneeriosat alistettiin siniselle

taisteluosastolle. Sinisellä puolella oli myös kertausharjoitusjoukkoja, Lapin rajavartioston joukkoja sekä ruotsalaisen Norrbottenin rykmentin panssarijalkaväkeä, tiedustelua ja tykistöä.

Keltaisen taisteluosaston muodostivat kolme jääkärikomppaniaa (kaksi valmiusyksikköä ja yksi aliupseerikursseista muodostettu yksikkö), kranaatinheitinkomppania, esikunta- ja viestikomppania (tiedustelu, sotilaspoliisit, komentopaikkajoukkue, viestiasemat), huoltokomppania ja ilmatorjuntaohjuspatteri.

Taisteluvaihe toteutettiin kaksipuoleisena simulaattoriavusteisena harjoituksena ja molemmille taisteluosastoille annettiin oikeankaltaiset tehtävät. Maaliosastoja ei ollut. Pitkän harjoituksen aikana nähtiin monentasoisia suorituksia, mutta kokonaisuus osoittaa, että koulutus on hyvälaatuista ja joukot osaavia. Erämaaolosuhteet vaativat paljon, erityisesti huollolta, mutta myös johtajilta kaikilla tasoilla. Tilannekuvan ylläpitäminen on vaikeaa ja se korostaa suunnittelun, esikäskyjen ja käskyjen tärkeyttä ja täsmällisyyttä. Taisteluhetit nousivat harjoituksen aikana erittäin isoon rooliin.

Harjoituksessa saapumiserien 220 ja 121 sotilaat osoittivat selviävänsä omista poikkeusolojen tehtävistään ja palveluksen lopussa heidät voitiin tyytyväisinä kotiuttaa reserviin odottamaan kertausharjoituksia.

Saapumiserä 221

Uusi saapumiserä astui palvelukseen heinäkuussa 2021. Heti ensiaskeleistaan lähtien he ovat osoittaneet olevansa oppimiskykyinen, hyvähenkinen ja motivoitunut joukko sotilaita. Koulutustulokset ovat olleet hyviä, joka todistettiin ensimmäisen ampumaharjoituksen aikana taisteluammunnoissa. Saapumiserä on selvinnyt myös raskaasta valamarssista, vaativasta SERE B -selvitymiskoulutuksesta, koulutushaaratutkinnoista sekä muista vaativista kokonaisuuksista.

Tätä kirjoitettaessa lumi on satanut maahan ja se tarkoittaa koulutuksessa siirtymää arktisten talviolosuhteiden koulutukseen ja tuo mukaan paljon uusia elementtejä. Kyläjärven ja Rovajärven ampumakenttäalueiden pororauhoitusaika on myös päättymässä ja se merkitsee kiivaan harjoitusputken alkamista. Seuraavan reilun kuukauden ajan Lapin jääkäripataljoona ampuu taisteluammuntoja ryhmä-, joukkue- ja komppaniatasoilla jollakin osallaan lähes jokaisena päivänä. Ampuma-alueiden käytön rajoitteet ovat yksi pohjoisen ominaispiirre, jota vastaan ei kannata taistella.

Saapumiserän 221 palvelus huipentuu Maavoimien vaikuttamisharjoitukseen ja Jääkäriprikaatin perinteiseen Puukko-taisteluharjoitukseen. Harjoituksissa toimeenpannaan vaativat kovapanosammunnat ja varmistetaan kotiutuvien joukkojen osaaminen poikkeusolojen tehtävissään.

Lähiajan näkymistä

Korona-rajoitteista päästään toivottavasti ensi vuonna eroon ja toiveissa on, että kansainvälisiä harjoituksia voitaisiin jälleen alkaa toimeenpanna. Puolustusselonteko korostaa edelleen pohjoisen merkitystä, joten mitään suuria muutoksia joukon asemaan ei ole tulossa. Se sotilaallinen tyhjiö, jota pataljoona lähetettiin 1960-luvulla pohjoiseen täyttämään, on hyvissä käsissä osaavan ja ammattitaitoisen henkilökunnan ja motivoituneiden asevelvollisten toimesta. Pohjoinen pitää nyt ja tulevaisuudessa.

Tšadilainen jänkhällä

| Teksti: Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston komentaja, everstiluutnantti Rauno Leppiviita

Kun huomasin artikkeliajankohdan lähestyvän, niin mietin hetken aikaa mistä kirjoittaisin. Vaihtoehtoina olivat ensikokemukseni joukkoyksikön komentajan arjesta tai omasta itsestäni kertominen. Päädyin näistä kahdesta jälkimmäiseen. Yhdellekään naiselle tämän ei pitäisi tulla yllätyksenä - me miehethän rakastamme itsestämme ja mielipiteistämme kertomista raivostuttavuuteen asti. Nyt tietenkin perustelen valintaani sillä, kuinka erinomainen tapa tämä onkaan tutustuttaa Jääkäriprikaatin kanta-asukkaita uusiin työntekijöihin.

Olen 48-vuotias, lentokoneen tuoma upseeri etelästä. Perheeseeni kuuluvat vaimo ja kaksi tyttölasta ja me asumme ”idyllisessä” Porvoossa, Suomenlahden rannalla. Tyttölapsista puhuminen alkaa jo tosin olla vähän menneen talven lumia, kun nuorempikin on jo 15 vuotias. Kotiuduin varusmiespalveluksesta Unelman päivänä, vuonna 1993, T-72 -tankkijoukkueen johtajana. Seuraavat pari vuotta meni Helsingin yliopistossa opiskellessa ja samaan aikaan raksalla hommissa. Vuonna 1996 aloitin opinnot kadettikurssilla 83 ja valmistuin sen ilmatorjuntalinjalta vuonna 2000. Kulkuni kävi tuolloin silloiseen Kymen Ilmatorjuntarykmenttiin, josta jatkoin Reserviupseerikoulun ilmatorjuntapatteriin seuraavana vuonna.

Haminan jätin taakseni vuonna 2008, jolloin siirryin Ilmasotakoulun kirjoille Tikkakoskelle. Ilmasotakoulussa työskentelin vuosina 2008–2012, jolloin toimin eri tehtävissä; aselajitiedustelusta vastaavana esiupseerina, tutkimussektorin johtajana, ilmavoimien- ja ilmatorjuntataktiikan pääopettajana ja lopuksi sotataidon pääopettajana. Vuosina 2010–2011 kävin vanhamuotoisen esiupseerikurssin ja yleisesikuntaupseerikurssin (YEK56) aloitin vuonna 2012. Valmistuttuani yleisesikuntaupseerikurssilta tieni vei Pohjois-Karjalan prikaatiin Kontiorannalle, jossa toimin operatiivisen osaston apulaisosastopäällikkönä prikaatin lakkauttamiseen asti. Luontevana jatkumona siirryin käynnistämään Pohjois-Karjalan aluetoimiston operatiivisen sektorin toiminnan vuodesta 2014 alkaen. Aselajimme tarkastajan pitkä käsivarsi tempaisi minut taas aselajitehtävään Maavoimien esikuntaan, jossa toimin vuosina 2015–2017 aselajimme operatiivisesta suunnittelusta ja joukkotuotannosta vastaavana aselajivalmistelijana. Aselajipolkuni jatkui Mikkelistä luontevasti Maanpuolustuskorkeakouluun ilmatorjuntataktiikan pääopettajaksi, jossa tehtävässä ehdin toimia valitettavan vähän aikaa, kun minut asetettiin vuoden 2018 alussa sotahistorian opetusryhmän johtajan tehtävään. Vuonna 2020 siirryin Pääesikuntaan, jossa valmisteluvastuullani olivat puolustusvoimalliset, kansalliset ja kansainväliset operatiivis-strategisen tasan harjoitukset, esimerkkeinä PVJOHT21 ja Steadfast Jupiter 20. Tästä tehtävästä tieni toi minut nykyiseen tehtävääni Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston komentajaksi 1.7.2021 lukien.

Kuinka olen suhtautunut tulooni tänne pohjoiseen? Olen erittäin tyytyväinen siitä, etten ”joutunut” komentajaksi Etelä-Suomeen, esimerkiksi kasvattiseuraani, vaan pääsin tänne pohjoisen joukkoon. Virkaurani varrella olen ollut ilmatorjunnan joukko-osastoista / -yksiköistä vähiten tekemisissä täällä toimineiden / toimivien henkilöiden kanssa ja näenkin tämän erinomaisena mahdollisuutena päästä tutustumaan uusiin ihmisiin ja ajatuksiin. Puolustusvoimissa vallalla oleva koulutuskulttuuri on perusprinsiippiensä osalta pitkälti yhteneväinen mutta yksityiskohdissa on ollut aina nähtävissä alueellisia erityispiirteitä. Näistä erityispiirteistä parhaimpien soisi välittyvän läpi puolustusvoimien. Perusedellytyksenä tälle on erityispiirteiden tunnistaminen ja parhaiten se mahdollistuu sillä, että toimii riittävän pitkään kiinteänä osana toimivaa joukkoa. Operaatiosuuntana Pohjois-Suomi edustaa karkeasti puolta Suomesta ja tämän(kin) suunnan syvällisemmästä tuntemuksesta ei ainakaan haittaa luulisi olevan, varsinkaan siinä tapauksessa, että maamme vielä joskus joutuu sitilaallisen voimankäytön kohteeksi.

Nautin myös siitä, että olen päässyt tehtävään, jossa ollaan todellakin sotilaallisen suorituskyvyn ytimessä. Mikäli pataljoonissa, patteristoissa ja niiden perusyksiköissä tehdyssä työssä epäonnistutaan, on turha kuvitella että ”korkeissa esikunnissa” tehtyjen suunnitelmien toimeenpanossakaan onnistutaan. Suomen maapuolustus ja ilmapuolustuksen ilmatorjunnallinen osakokonaisuus seisoo tai kaatuu pataljoonissa ja patteristoissa tehtävän työn varassa tai sen takia.

Tätä kirjoitettaessa olen ollut komentajana reilut kolme kuukautta ja aika on kulunut kuin siivillä. Pitkän esikunta- ja sotakoulukokemuksen jäljiltä välillä olo on ollut kuin Liisalla ihmemaassa, mutta viihtynyt olen kyllä kaiken aikaa. Kertaakaan ei ole tuntunut vastenmieliseltä lähteä lentokentälle aamuyön viimeisinä tunteina, vaikka pitkän päälle reissaaminen rupeaa taas jossain vaiheessa reisissä tuntumaan. Odotan suurella mielenkiinnolla ja pienellä innollakin tulevaa täällä jänkhän perinteikkäässä joukossa. Tähän mennessä kohtaamani lupaa odottaa paljon myös lähitulevaisuudelta. Tässä joukossa vastaanotto on ollut sujuvan mutkaton ja siitä erityiskiitos kaikille.

Siinä enimmät itsestäni ja seuraavassa artikkelissa Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston elämään pääsee kurkistamaan Crotale-ohjusyksikön ohjusaliupseerin verevän kirjoituksen kautta.

Niin ja tuo otsikko. Olen syntynyt ja asunut kehä ykkösen sisäpuolella lapsuuteni, nuoruuteni sekä aikuisuuden ensimmäiset vuodet ja olihan se hienoa aikaa viettää itä-Helsingissä (mitä iistimpi, sen siistimpi). Myöhemmin, moninaisten muuttojen jälkeen, minusta on tosiasiassa kasvanut pikkukaupunkien poika, joka ei todennäköisesti tule enää ikinä muuttamaan pääkaupunkiseudulle…Never say never…

ERINOMAISTA loppuvuotta kaikille!

Hiio-Hoi patterin seikkailut IPH121 ja RITVA21 -harjoituksissa

| Teksti: Ilmatorjuntaohjuspatteri 90M ohjusaliupseeri alikersantti Eero Remes

Lähdimme elämämme seikkailulle sateisena päivänä 19.5. Rovaniemeltä. Jääkäriprikaatin merivoimille tuottaman ITO90M patterin ensimmäinen etappi oli lähes neljänsadan kilometrin matka Rovaniemeltä Lohtajalle. Matkasimme Peräpohjolan ja Kemin, tuon Suomen Monacon, läpi Pohjanmaan lakeuksille. Pysähdyimme taukoilemaan ihmeiden kaupunkiin Ouluun, josta taas jatkoimme mutkien kautta etelään kohti Kalajokea. Matkallamme näimme kultaisia peltoja, harmaita latoja, Pohjanmaan pikkukaupunkeja ja vuosien mittaan harventuneita turkistarhoja.

Päästyämme perille Lohtajalle, aloitimme pienen huollon jälkeen 23ITK61 ”Sergein” kovapanosammuntojen valmistelut. Tykkiryhmät saivat ripeästi valmistelunsa tehtyä ja aloittivat tykkimiesten sekä lennokkien välisen kohtalokkaan tanssin. Sään ollessa hyvä, oli tykkiryhmien miesten hymy herkässä. Hymyä ei lannistanut edes se, kun eräs ammusmies poltti kenkänsä sissiteltan kamiinaan.

Ohjusjaokset aloittivat ITO90M ”Crotale” -ohjusammunnan valmistelut. Yhden puikon ampumisen valmistelut työllistivät koko ohjusjoukon. Jokainen ohjusryhmien jäsenistä pääsi johtotehtäviin, kun ammuntaa varten täytyi vetää valtava määrä pari- sekä valokaapelia viesti- ja varoyhteyksiä varten. Ohjusammunta itsessään oli yhtä juhlaa, kaikki olivat paksusta sumusta huolimatta kerääntyneet tuliasema-alueen valvojan käskemään paikkaan katsomaan ohjusammuntaa. Ammunnan suorittaneet taistelijat olivat täydessä iskussa ja suorittivat ammunnan rauhallisesti ja määrätietoisesti. Ammunnan jälkeisestä tunnelmasta puuttui vain punainen matto – ampuneen vaunun miehistölle tarjottiin suullinen ITO90M samppanjaa ja heistä otettiin kuvia kuin julkkiksista konsanaan.

Lohtajan taisteluvaiheessa olivat taistelijoiden asetekniset taidot koetuksella, ohjusryhmillä oli sekä mutkikkaita maalitilanteita että mutkikkaita rynkkyjä ja kuin ihmeen kaupalla tykeillä oli aina näkyvyyden salliessa erinomainen vaikutus maaleihin. Taisteluvaiheen mieleenpainuvimpia hetkiä olivat, kun patterin johtopaikan ryhmitykseen hyökännyt pintavihollinen torjuttiin kiivaissa taisteluissa. Erityisesti elementtiinsä pääsi urhea vartioryhmä, sekä koko johtopaikan yhteinen mahti. Lohtajan harjoituksen lopuksi jaettiin ansaitut tunnustukset ansioituneimmille taistelijoille, muttei se halventanut muiden taistelijoiden osaa onnistumisissamme. Kukaan ei voi taistella yksin, patteri tarvitsee jokaisen taistelijan panoksen toimiakseen parhaalla mahdollisella tasolla.

ITO90M Manner-Suomen eteläisimmässä pisteessä. Kuva: Eetu Lehtosaari

ITO90M ohjusjaos Kuningatarvuorella torjuntavalmiina.

Huollettuamme kaluston sekä taistelijat, jätimme Lohtajan pysäyttävät auringonlaskut taaksemme ja suuntasimme kohti Hankoa, meidän Troijaamme. Matka kulki tarunhohtoisten kaupunkien kuten Kokkolan, Tampereen ja Hyvinkään ohitse, näimme kun havumetsät harvenivat ja niiden tilalle tuli jo kesäisten lehtojen kirjo. Matka oli todellinen koetus, lähes kuusisataa kilometriä ja kymmenen tuntia kuorma-auton lavalla. Lohtajan auringonnoususta Hangon auringonlaskuun.

Viimeistään Hangossa taistelusta tuli rutiinia. Johtopaikan tilanneselostuksista ja käskyistä tuli täydellisen tarkoituksenmukaisia. Ohjusjaokset pääsivät valmiuksiin niin nopeasti, että heidän vaihtaessa 30 minuutin valmiudesta 15 minuutin valmiuteen joutuivat he joskus odottamaan toimenpiteiden jälkeen vielä tuntikausia. Hangossa pääsimme yhteistyöhön Uudenmaan prikaatin henkilöstön kanssa. Yksiköllämme oli useita hauskoja sattumuksia Hankoniemellä. Johtopaikan ensimmäisten asemien tiedustelussa, joutuivat he ensin sotimaan paikallisten sotilaspoliisien rinnalla erikoisjoukkoja vastaan. Eräällä ohjusjaoksen vedenhakureissulla olivat vedenhakijat ”kielimuurin” takia joutua tutkintavankeuteen. Bajamajojenkin kanssa oli säätöä, ensin johtopaikka ratkaisi kadonneen bajamajan arvoituksen ja sittemmin eräs ohjusjaoksen varajohtaja jäi bajamajan istuimeen jumiin. Saunassa kävimme merenrannalla. Saunamajureille oli annettu tarkat ohjeet meressä vilvoitteluun. Mereen ei saa mennä rannasta sataa metriä pidemmälle, eikä syvemmälle kuin siihen, missä on vettä polven korkeudelle. Patterimme sotilaat pitivät ohjeita ristiriitaisina, mutta kun he menivät sadan metrin päähän rannasta, vettä oli kuin olikin vain polviin asti. Kevään pääsykoekauden vuoksi jokainen taistelija ei ollut sotaharjoituksessa loppuun asti. Vaikka he olivat poissa, olivat he silti patterimme hengessä mukana.

Kahden viikon sotamme päättyi aurinkoisen kesäisenä keskiviikkoaamuna, eikä hetkeäkään liian aikaisin. Päivän huoltamisen jälkeen suuntasimme keulamme kohti Rovaniemeä, tuota Ithakaamme, kultaista kotiamme. Matkan pituuden ja vaativuuden vuoksi jouduimme pysähtymään yhdeksi yöksi Lohtajalle. Lohtajalla 4.6. puolustusvoimien lippujuhlapäivänä oli tunnelma huipussaan. Lohtajan lippukentällä nostimme Suomenlipun salkoon. Kunnostautuneita taistelijoita ylennettiin ja hyviä suorituksia palkittiin sekä kaikkia kiitettiin osallistumisesta tähän suureen seikkailuumme.

Suomen lippujen liehuessa ajoimme Lohtajalta Rovaniemelle. Olimme kulkeneet kahden päivän aikana lähes tuhannen kilometrin matkan ilman onnettomuuksia tai haavereita. Yksikään taistelija ei hävinnyt matkalla ja kaveria ei patterissamme jätetä.

Ja niin seitsemäntoista päivää kestänyt seikkailumme oli ohi. Me pohjoisen puolustajat, etelän vartijat, olemme nähneet tätä suomenmaata pohjoisen pakkasista lännen auringonlaskuihin, puhumattakaan etelän merten laineista, jotka näitäkin laineja ovat inspiroineet. Olemme ehkä vuotta köyhempiä mutta sitäkin rikkaampia, olemme oppineet uusia taitoja, saaneet unohtumattomia muistoja ja kokeneet elämässämme ennenkokemattomia. Suurinta on kuitenkin kuukausien aikana timanttiseksi hioutunut veljeys ja nyt on veljein takana isänmaa, sitä poikas puolustaa. HIIO HOI!

Tykkiryhmä Hankoniemellä tulivalmiina. Kuva Tuomas Näätsaari

Jääkäriprikaatin 42. vuosipäivä

Jääkäriprikaatin vuosipäivää juhlistettiin perinteitä kunnioittaen perjantaina 1.10.2021. Vuosipäivän tilaisuudet järjestettiin Puolustusvoimissa noudatettavien koronarajoitusten mukaisesti. Vuosipäivän perinteiseen ohjemaan kuuluivat juhlallinen lipunnosto Sodankylän varuskunnassa ja seppeleenlaskut Joutselän taistelun muistomerkille, Jänkäjääkärien muistomerkille ja Sodankylän Sankarihautausmaan Sankarimuistomerkille.

Jääkäriprikaatin sotilasvala- ja sotilasvakuutustilaisuudet 13.2.2021 ja 14.8.2021

Vuoden 2021 Sotilasvala- ja sotilasvakuutustilaisuudet järjestettiin Sodankylän ja Rovaniemen varuskunnissa ilman yleisöä koronaviruspidemiasta johtuvien varusmiespalveluksen erityisjärjestelyjen vuoksi.

Tilaisuudet striimattiin ja elokuun tilaisuudet ovat vielä katsottavissa Jääkäriprikaatin nettisivulla osoitteessa https://maavoimat.fi/jpr-sotilasvala-ja-vakuutustilaisuudet

Valan ja vakuutuksen esilukijana toimi Sodankylässä ja Rovanimellä 14.8. Lapin pelastuslaitoksen pelastusjohtaja Markus Aarto.

Valan ja vakuutuksen esilukijana toimi Sodankylässä 13.2. Sodankyän kunnanjohtaja Petri Härkönen.

Valan ja vakuutuksen esilukijana toimi Rovanimellä 13.2. toimitusjohtaja Tanja Poutiainen-Rinne.

Etupyörä-blogi

Etupyörä-blogissa julkaistaan kirjoituksia noin kerran kuukaudessa osoitteessa: **https://maavoimat.fi/jaakariprikaatin-blogi**. Kirjoittajat ja teemat vaihtuvat ja kirjoittajina toimivat asiantuntijat henkilökunnasta. Toivottavasti blogi löytää mahdollisimman laajan lukijakunnan. Otamme mielellämme vastaan palautetta ja ideoita jutuista ja teitä lukijoita kiinnostavista aiheista. Olkaa rohkeasti yhteydessä Jääkäriprikaatiin osoitteeseen jaakariprikaati@mil.fi

ETUPYÖRÄ

POLKUPYÖRÄPATALJOONA I:N OMA LEHTI

1925. TERIJOELLA 21. 12. 25. Näytenumero

Talvitaisteluissa v. 1925.

Kirj. „Piilfysmies".

Etupyörän joulutervehdys.

Jääkäriprikaatin komentaja, eversti Sami-Antti Takamaa avasi Etupyörä-blogin 27.5.2021.

Jääkäriprikaatin ETUPYÖRÄ-blogi avattu - prikaati on hyvä paikka työskennellä

Viestintä kehittyy ja pelkkä printtimedia ei enää saavuta riittävää yleisöä, näinhän se on. ETUPYÖRÄ-lehti on julkaistu ensimmäisen kerran vuonna 1925. Jääkäriprikaatilla on siis pitkät ja arvokkaat perinteet vaalittavana. ETUPYÖRÄ-lehti ilmestyy printtilehtenä jatkossa joulukuussa perinteisessä muodossa ja formaatissa. ETUPYÖRÄ-blogia on tarkoituksena julkaista kerran kuukaudessa siten, että kirjoittajat ja teemat vaihtuvat. Toivottavasti blogi löytää mahdollisimman laajan lukijakunnan. Otamme mielellämme vastaan palautetta ja ideoita jutuista ja teitä lukijoita kiinnostavista aiheista. Olkaa rohkeasti yhteydessä Jääkäriprikaatiin.

Alkuvuosi on mennyt prikaatissa hyvällä sykkeellä. Kouluttajien ammattitaidosta kertoo jotain se, että tammi–helmikuun kovien pakkasen ajanjaksolla säästyimme paleltumilta. Koronan suhteen on toimittu vastuullisesti koronaohjeita ja -toimenpiteitä noudattaen. Emme ole säästyneet koronatapauksilta, niitä meillä on ollut kahteen otteeseen. Molemmissa tapauksissa toiminta on ollut ripeää, mikä on avaintekijä jatkotartuntojen ehkäisemiseksi. Koronapositiiviset on saatu eristettyä heti ja altistumisketjut on ollut helppo jäljittää kohortoinnista johtuen. Ja koska altistuneet on saatu karanteeniin pieniin osastoihin, ovat jatkotartunnat olleet minimissä.

Käynnissä oleva Northern Forest 21 -harjoitus näkyy ja kuuluu. Jääkäriprikaatilla on harjoituksessa merkittävä rooli yhdessä Kainuun prikaatin kanssa. Harjoituksen taisteluharjoitusvaihe sijoittuu maantieteellisesti Pokka–Pomokaira -alueelle. Harjoituksessa on mukana myös ruotsalainen osasto, Lapin rajavartiosto sekä runsaasti reserviläisiä. Yhdessä olemme vahvempia - tämä on hyvää harjoitusta pohjoisen puolustamiseen.

Olemme saaneet viimeisen vuoden aikana prikaatiin paljon uusia työntekijöitä. Valitettavasti monta hyvää työntekijää on eläköitynyt ja siirtynyt reserviin. Näinhän se kiertokulku tietenkin menee. Molemmilla paikkakunnilla sekä Rovaniemellä, että Sodankylällä on paljon tarjottavaa. Ensimmäisinä tulee mieleen luonto ja rauhallisuus, hieno yhdistelmä. Rovaniemi on Lapin keskus ja siellä on tarjolla käytännössä kaikki palvelut. Sodankylä on kehittynyt huimasti viime vuosina. Pieneksi kunnaksi palvelut ovat kattavat. Hyvinvointikeskus Sopukka valmistui juuri ja uusi koulukompleksi on rakenteilla. On kaiken puolin tärkeää, että työpäivän jälkeen palvelut ja harrastusmahdollisuudet ovat kunnossa se auttaa jaksamaan.

Puolustusvoimain lippujuhlan päivä on lähellä. Onnittelen kaikkia ylennyksen ja kunniamerkkien saajia niin aktiivipalveluksessa kuin reservissä ja toivotan kaikille hyvää kesän odotusta ja kesälomaa.

Näillä mietteillä on ensimmäinen Jääkäriprikaatin ETUPYÖRÄ-blogi kirjoitettu.

Jääkäriprikaatin komentaja
Eversti Sami-Antti Takamaa

Twitter @atakamaa
https://maavoimat.fi/jaakariprikaatin-blogi

Jääkäri- ja pioneerijoukkojen kertausharjoitus

Jääkäriprikaati toimeenpani jääkäri- ja pioneerijoukkojen kertausharjoituksen 17.–24.9.2021 Sodankylän varuskunnassa ja Kyläjärven harjoitusalueella.

Harjoitukseen osallistui Jääkäriprikaatin henkilöstöä ja noin 560 reserviläistä. Kertausharjoitusten tavoitteena on pitää yllä reserviläisten osaamista ja kykyä toimia sodanajan tehtävässä.

Lisää kuvia harjoituksesta löytyy Jääkäriprikaatin Facebook sivulta: Facebook.com/JaakariPR

Taistelukosketus

Kärki etenee

Valmiina torjumaan

Kuvat: Jääkäriprikaatin mediavarusmiehet Veeti Reunanen ja Santtu Saarenpää

Yhdysvaltain Euroopan maavoimien komentajan vierailu

Yhdysvaltain Euroopan ja Afrikan maavoimajoukkojen komentaja, kenraali Christopher G. Cavoli vieraili Suomessa 10.–12. tammikuuta. Vierailunsa aikana kenraali Cavoli tutustui Maavoimien arktiseen koulutukseen Jääkäriprikaatissa Sodankylässä ja seurasi taisteluammuntoja Rovajärven harjoitusalueella.

Kenraali Cavolin vierailua isännöi Maavoimien komentaja, kenraaliluutnantti Petri Hulkko.

Puolustusministerin vierailu Jääkäriprikaatissa

Puolustusministeri Antti Kaikkonen tutustui Jääkäriprikaatiin 29.–30.3.2021. Vierailun isäntänä toimi Jääkäriprikaatin komentaja eversti Sami-Antti Takamaa.

Lapin sotilassoittokunta elää joustavasti ajan hengessä – perinteitä kunnioittaen

| Teksti: Päällikkökapellimestari, musiikkimajuri Ville Paakkunainen

Maaliskuun 13. on vuosittain merkittävä päivä. Tuolloin vietetään talvisodan päättymisen muistojuhlaa. 13.3.2020 on jäänyt mieleen myös kokonaan muista syistä. Tuona päivänä Lapin sotilassoittokunnan ja koko sotilasmusiikkialan toiminta muuttui pitkäksi aikaa. Koronapandemian vuoksi kaikki tulevat tapahtumat peruttiin ja toiminta pysähtyi muutenkin hetkeksi.

Pitkäksi aikaa ei kuitenkaan jääty paikalleen. Melko pian, kun tilanne alkoi selkeytyä, ja rajoitukset sekä niiden vaikutukset sotilassoittokunnan toimintaan täsmentyivät, alettiin toimintaa siirtää uuteen muotoon. Kokoontumisrajoitukset vaikuttivat julkisten esiintymisten peruuntumisen lisäksi toimintaan myös muuten. Pienyhtyetoiminta nousi aikaisempaa suurempaan merkitykseen. Kun ihmiset eivät saaneet kokoontua yhteen nauttimaan musiikista, piti keksiä uusia tapoja tuoda sotilasmusiikkia esiin. Verkkotuotannot olivat ratkaisu tähän. Niin suoratoistojen kuin videotallenteidenkin avulla pystyttiin tavoittamaan ihmisiä laajasti ilman maantieteellisiä rajoituksia.

Sotilasmusiikkialalla on pyritty korona-aikana järjestämään myös yleisölle avoimia tilaisuuksia aina

kun se on ollut rajoitusten puitteissa ja turvallisesti mahdollista. Suurin haaste tässä on ollut ennalta-arvaamattomuus ja tilanteiden nopea muuttuminen. Sotilasmusiikkialalla on pitkään pyritty aina vain pitkäjänteisempään ja ennakoivampaan suunnitteluun. Nyt se on ollut käytännössä mahdotonta, ja suunnittelusykli on tilapäisesti ollut huomattavasti nopeampi.

Verkkotuotannot ja esiintyminen oikealle yleisölle

Korona-aikana myös sotilassoittokunnissa koettiin valtava digiloikka. Jos verrataan video- ja suoratoistotuotantoja keväällä 2020 ja vuonna 2021, kehitystä on tapahtunut valtavasti. Siirtyminen verkkotuotantoihin paljasti myös sen, että mikäli halutaan julkaista ammattitaitoisesti tuotettua materiaalia, se vaatii myös lisäresursseja. Sotilassoittokunnissa työskentelevät muusikot ovat korkeasti koulutettuja ja ammattitaitoisia työssään. Mikäli tämä sama halutaan siirtää verkkotuotantoihin, vaatii se lisää sekä henkilöstö-, että aikaresursseja, ja myös taloudellista panostusta. Tätä pitää nyt vähitellen normaaliin siirryttäessä miettiä – mitä poikkeusolojen verkkotuotannoista halutaan säilyttää, ylläpitää ja kehittää? Normaalin toiminnan rinnalla, tällä hetkellä olemassa olevilla resursseilla, laaja verkkotuotanto ei ole mahdollista.

Verkkokonserteilla ja videotuotannoilla ei voida kuitenkaan korvata elävää musiikkia. Sotilasmusiikki tarjoaa parhaimmillaan elämyksiä ja yhteenkuuluvuuden tunnetta. Tätä yhteisöllisyyttä moni on muutenkin korona-aikana kaivannut. On nähtävissä, että samalla kun sotilasmuusikot kaipaavat yleisöä, niin myös yleisö kaipaa sotilasmusiikkia. On mielenkiintoista nähdä miten yleisö löytää tiensä konsertteihin rajoitusten lieventyessä. Toistaiseksi merkit ovat olleet hyviä.

Perinteet, traditiot ja ajanmukaisuus

Vaikka yhteiskunnan eri aloilla onkin tarve ja pyrkimys kehittyä, ovat perinteet siitä huolimatta tärkeitä. Sotilasmusiikilla on oma merkittävä roolinsa sotilasperinteiden ylläpitämisessä. Moneen tilaisuuteen sotilasmusiikki kuuluu olennaisena osana ja luo tilaisuuteen tunnelmaa, viihtyvyyttä ja arvokkuutta. Epävarmoina aikoina perinteet ovat vielä normaalia suuremmassa roolissa. Jatkuvan muutoksen keskellä pysyvyyttä ja turvaa voi saada myös juuri näistä perinteistä. Tämä ei tarkoita sitä, että esimerkiksi juhlatilaisuuksissa pitäisi jämähtää samaan kaavaan kuin ennenkin, koska ”niin on aina tehty”. Myös juhlatilaisuuksia, paraateja ja traditioita on mahdollista kehittää ajan hermolla eläen, eteenpäin katsoen ja samalla perinteitä kunnioittaen. Tämä koskee myös sotilasmusiikkia. Sotilassoittokuntien osaamista ja ideoita voidaan hyödyntää myös puolustusvoimien seremonioita ja muita tilaisuuksia kehitettäessä.

Katse tulevaisuuteen

Lapin sotilassoittokunnan osalta tulevaisuuteen voidaan katsoa luottavaisin mielin. Tapahtumatuotanto konsertteineen ja muine live-esiintymiseen normalisoituu vähitellen. Voi olla, että koronatilanteessa tulee välillä heikentymistä, ja kokoontumisrajoitukset ovat mahdollisia myös tulevaisuudessa. Valmius poikkeaviin tilanteisiin reagoimiseen on kuitenkin nyt korkeammalla tasolla kuin aiemmin. Konsertti- ja muun esiintymistoiminnan lisäksi on tarkoitus myös tulevaisuudessa julkaista erilaisia verkkotuotantoja – resurssit huomioiden.

Lapin sotilassoittokunnan valmius tuottaa monipuolisia musiikkipalveluita tyylilajista toiseen on korkealla. Alan monipuolistuessa ei ole kuitenkaan syytä unohtaa sotilassoittokuntien erityisosaamisaluetta. Liikkeessä tapahtuva puhallinmusiikki, marssisoitto ja seremonioiden hallitseminen ovat taiteenmuotoja, jotka me osaamme paremmin kuin kukaan muu. Tätä osaamista on syytä myös ylläpitää ja kehittää.

– Sotilasmusiikki kuuluu kaikille!

Reipas vuosi - ilman koronaa

| Teksti: Lapin aluetoimiston päällikkö, everstiluutnantti Arto Vaarala

Aluetoimiston vuotta 2021 voi kuvata termillä reipas. Asevelvollisuusasioiden hoito on vaatinut edelleen merkittäviä toimia, jotta eri tapahtumat ollaan saatu toteutettua terveysturvallisesti. Hienosti on asiat eri tapahtumissa hoidettukin. Yhtään altistumista meidän johtamissa tapahtumissa ei ole ollut. Tämän osalta kiitos kuuluu koko aluetoimiston henkilöstölle. Hieno homma! Tarkkana tulee kuitenkin vielä olla.

Oltermanni onnistui

Tasapuolinen kilpailu - rankassa maastossa - terveysturvallisesti! Pienellä ydinryhmällä järjestimme kaikkien aikojen ensimmäisen Oltermannin hiihdon Pohjois-Suomessa. Kilpailulla on aivan erityisen pitkät ja velvoittavat perinteet. Korona haastoi omalta osaltaan järjestelykoneiston ja tietysti myös kilpailijat. Oltermannin, kenraalimajuri Markku Myllykangas, hyväksymillä sääntömuutoksilla saimme järjestettyä terveysturvallisen kilpailun. Yhtään Koronatartuntaa tai -altistumista ei minulle ole tullut tietoon.

Pitkällisen suunnittelun jälkeen pääsimme lopulta lähtöviivalle Savukosken Saunakankaalle. Erillissosasto Savukosken muistokiven vierestä startannut kilpailu oli kenties kaikkien aikojen rankin. Olosuhteet Lapin kairassa olivat niin sanotusti, ”vanha Sompiolainen Karhuntappo keli”, eli lumi oli soseinen ja hiihtäjä meni ajoittain ihan pohjia myöten. Onneksi yöllä hieman viileni ja keli parani.

Paluu perinteiseen Oltermanniin painotti ennen kaikkea tiedustelua ja valmistelua. Pari joukkuetta koki tämän karvaasti, selkeä johtoasema kääntyi sijoille ”ynnä muita” viestinviejien harhautuessa väärään vaaraan. Savukosken ja Sodankylän välillä käyty kilpailu ei juurikaan tarjonnut mahdollisuutta ajoneuvotiedusteluun. Oman lisämausteen suunnitteluun toi kenttämajoituksesta luopuminen koronasta johtuen.

Oloni kilpailun päättyessä oli ”väsynyt, mutta tyytyväinen”. Olipa siinä haastetta kerrakseen. Ilman omakohtaista kilpailukokemusta Oltermannista, kaikkien koronarajoitteiden sekamelskassa, olimme kyllä aika tiukoilla.

Saamamme palaute on ollut kaiken kaikkiaan vähintäänkin positiivista. Ennen kaikkea kokeneet Oltermannin veteraanit olivat erityisen tyytyväisiä.

Napapiirin Jukolassa

Yöttömän yön Jukolasta muotoutui kaikkien aikojen ”pimein” Jukola. Jukolan yöhön, lähdön hetkellä pienessä tihkusateessa, kirmannut viesti oli varmasti ikimuistoinen, niin osallistujille kuin järjestelyorganisaatiolle. Otin henkilökohtaiseksi tavoitteeksi saada Lapin reserviläisistä joukkueen niin Venlojen kuin Jukolan viestiin. Loppujen lopuksi saimme kokoon hienon mix-tiimin, jonka pääosan muodosti Jukolan ensikertalaiset. ”Hienoa heittäytymistä” kaikilta viestiin osallistuneilta!

Valmistautuminen jäi lopulta jokaisen henkilön omalle vastuulle, hyvin kunto riitti ja taitoa oli tarpeeksi, viesti tuotiin perille! Perjantaina kokoonnuimme suunnistuksen perusteiden kertaamiseen, kilpailuohjeeseen tutustumiseen ja Talviahon Joukon hommaamien varusteiden sovitukseen. Lauantaina teimme maastontiedustelun kilpailukeskukseen. Mäntyvaaran ravirata oli hieno paikka tämänkaltaisen tapahtuman järjestämiseen.

Menemättä tarkemmin osuuskohtaisiin suorituksiin, oli joukkueen suoritus kaiken kaikkiaan erinomainen! Uskon, että tästäkin saadaan Lapin reserviläisille perinne. Jo nyt on joukkueen ”rungot” niin Venlojen kuin Jukolan viestiin 2022 värvätty. Lukkari Jukola järjestetään 17.–19.6.2022 Mynämäellä. Nyt on päätöksenteon aika. Mikäli olet kiinnostunut osallistumaan niin ota yhteyttä aluetoimistoon.

Juoksin itse Jääkäriprikaatin joukkueessa neljännen osuuden. Vaikka asun Vennivaarassa, siis aivan kilpailumaaston vieressä, en uskonut, että niin haastavia rastipisteitä on ihan Rovaniemen kaupungin kyljessä.

Taisteluammuntoja pitkästä aikaa

Kranaatinheitinammunnat ROVA 221 -harjoituksessa olivat pitkän koulutuspolun huipentuma. Kapteeni Puurusen johdolla toteutettiin taisteluammunnat Tulkaselän perinteisellä tuliasema-alueella. Oli hienoa havaita, kuinka motivoituneita reserviläiset olivat. Tehokkaan koulutuksen jälkeen päästiin ammunnat toteuttamaan palvelusturvallisesti ja aikataulussa.

ROVA 221 -harjoitukseen yhdistettiin MPK:n johtama tarkka-ammuntatapahtuma. Kohderyhmäksi valikoitui kymmenkunta aktiivista tarkka-ammuntaa harrastavaa reserviläistä. Ammunta toteutettiin perinteisellä Hautainmaan pakalla. Ampumaetäisyydet olivat 400 – 950 metriä. Ampumakeli on hyvä, pilvinen ja lähes tuuleton. Olin hämmentynyt siitä ammattitaidosta, osaamisesta ja perehtyneisyydestä mitä nämä ”snaipperit” osoittivat. Minulle vanhat tutut reserviläiset osoittivat aivan erilaista osaamista. Kaikki olivat aivan huikeita ampujia. Pyrimme jatkamaan tämän kaltaisten ampumatapahtumien järjestämistä ensi vuonna. Meidän asiaan vihkiytynyt VMP-upseerimme on saanut tehtävät tämän osalta.

Tuomisen Kallen johdolla hyökättiin ja puolustettiin Syyrakin alueella. Kyllä se KASI-simulaattori oli jälleen oiva järjestelmä palautteen antamiseen. Kalle veti harjoituksen jälleen ihailtavalla sykkeellä!

Uskon, että tämä oli kaikille harjoitukseen osallistuneille jälleen positiivinen kokemus. Tiivis viikonloppu Rovajärvellä, jossa keskitytään itse toimintaan, on mitä parhainta harjoittelua. Perjantaina pirteänä Rovajärvelle ja sunnuntaina ei niin pirteänä kotiin. Oli se myös meille ”esikuntahemmoille” virkistävää. Siitä oli mennyt tovi, kun ollaan oltu viimeksi ampumaharjoitusta toimeenpanemassa ja johtamassa. Taisteluampumaharjoituksen johtaminen on aina ”oma hommansa”.

Jääkärimarssit vakiintuvat koulutustarjontaan

Jääkärimarssit ovat tullet jäädäkseen, näin voidaan varmaankin jo sanoa. Kaksi marssia vuodessa antaa oivan mahdollisuuden reserviläisille ja ammattisotilaille mitata omaa kuntoa ja ehkäpä vielä enemmän omaa sitkeyttä. Syksyn jalkamarssilla oli jo ihan mukava joukko, 22 sotilasta, marssimassa. Marssille on muotoutunut jo selkeä toimintamalli. Perjantaina pirteänä Sodankylään ja sunnuntaina ei niin pirteänä kotiin.

GPS-seurarantalaitteet ovat aukottomia matkan mittaajia, mutta myös järjestäjälle hyvä ”tilannekuvajärjestelmä”. Syksyn marssilla tehtiin uusi ennätys jalan marssien. Hieman yli 127 km vuorokaudessa repun kanssa jalan on huikea suoritus!

Jääkäripataljoona 27:n perinneyhdistys on ottanut lämpimästi vastaan tiedon tästä hienosta uudesta perinteestä. Yhdistys tulee jatkossa palkitsemaan pisimmälle marssineen Jääkäripuukolla ja kaikki jääkärimestarin tittelin saavuttaneille annetaan kirja ” Jääkäreiden työ itsenäisyyden puolesta”.

Olisipa se vain jossain vaiheessa hienoa saada reserviläiset ja varusmiehet marssimaan samaan aikaan. Siinä sitä sitten mitattaisiin kestävyyttä ja sitkeyttä ihan tosissaan. Saattaisipa siitä tulla sitten tiukka kisa, jossa tuijotellaan kaveria silmiin Valentin Konosen tapaan!

Alueellinen maanpuolustuskurssi

Lapin aluehallintovirasto järjesti alueellisen maanpuolustuskurssin yhteistoiminnassa Jääkäriprikaatin kanssa. Kurssi oli järjestyksessään 55. Lapissa järjestetty kurssi. Saariselkä tarjosi hienot puitteet internaattina toteutetulle kurssille, mutta kovin vähän kurssilaiset ehtivät ulkoilemaan upeissa tunturimaisemissa.

Alueellisilla maanpuolustuskursseilla keskitytään aluehallinto- ja paikallistason varautumiseen yhteiskunnan häiriötilanteissa ja poikkeusoloissa. Varautumisen osa-alueina käsitellään erityisesti puolustusvoimien toimintaa, väestönsuojelua, talouden huoltovarmuutta, viestintää sekä liikennettä. Kurssien turvallisuusnäkökulma on laaja ja kokonaisvaltainen. Mielenkiintoa tämän osalta lisäsi se, että Puolustusselonteko julkaistiin juuri kurssin alla. Eversti Sami Nurmi Puolustusministeriöstä piti mielenkiintoisen luennon aiheesta.

Omalta osaltaan maanpuolustuskurssit edistävät alueen viranomaisten ja poikkeusoloissa keskeisiä tehtäviä hoitavien henkilöiden sekä heidän edustamiensa yhteisöjen yhteistoimintaa. Kurssitettavien kohderyhminä ovat johtavissa asemissa olevat sekä poikkeusoloihin varautumisen ja toiminnan kannalta keskeiset henkilöt. Kurssi on hieno mahdollisuus verkostoitua. Perinteisesti kurssilla muotoutuu hieno yhteishenki, jota ylläpidetään kurssin jälkeenkin. Hyvin todennäköisesti itse kukin voi tukeutua asiantuntevaan kurssikaveriin tulevaisuudessa.

Katse eteenpäin!

Vuosi 2021 alkaa olla hiljalleen paketissa. Suunnittelun painopiste on vahvasti jo vuoden 2022 tapahtumissa. Alkutalven merkittävin reservin koulutustapahtuma on paikallispuolustusharjoitus, jonne meidän pataljoonamme keskeiset joukot käsketään kertaamaan. Itse asiassa harjoituskehys on erityisen mielenkiintoinen.

ROVA-harjoituksia on jälleen myös kaksi. Ja ne pidetään Rovajärvellä.

Toivottavasti Korona ei enää rajoita meidän hienojen juhlatilaisuuksien järjestämistä. Tarkoitus on juhlistaa perinteisissä tapahtumissa ensi vuonna.

Hyvää ja rauhaisaa joulun odotusta ja menestyksekästä Uutta vuotta!

Pohjoisen Aliupseerit Ry

| Teksti: Pohjoisen Aliupseerit ry, puheenjohtaja Saku Aikio

Pohjoisen Aliupseerit Ry on Sodankylässä toimiva paikallinen ammattiyhdistys. Yhdistyksen jäseniä ovat pääasiassa Jääkäriprikaatissa työskentelevät ammattialiupseerit sekä sopimussotilaat niin Sodankylässä kuin Rovaniemellä. Jäsenmäärä on noin 100 henkilön tietämillä. Aliupseeriliitto hyväksyi Pohjoisen Aliupseerit Ry:n 30.12.2011 jäsenyhdistykseksen.

Yhdistyksen tarkoituksena on edustaa jäseniään ja valvoa heidän oikeudellisia, palkkauksellisia, ammatillisia, koulutuksellisia ja sosiaalisia etuja. Yhdistys tekee esityksiä, aloitteita, käy neuvotteluita ja antaa lausuntoja. Järjestää tiedotus-, koulutus-, kokous-, esitelmä- ja juhlatilaisuuksia. Yhdistys on järjestänyt vuosien varrella vapaa-ajan toimintaa jäsenilleen perhetapahtumien, pilkkikisojen sekä pikkujoulujen merkeissä.

Yhdistyksen jäsenet palvelevat virkaurillaan monissa erilaisissa tehtävissä. Tehtävänimikkeitä voivat olla muun muassa joukkueenjohtaja, komppanian vääpeli, kuljetusaliupseeri, sotilaspoliisialiupseeri, esikuntamestari, järjestelmämestari, liikuntakasvatusaliupseeri, sukeltaja-aliupseeri.

Pohjoisen Aliupseerit ry vietti 10 vuotisjuhlaansa 3.9.2021 Sodankylän varuskunnan vanhalla varuskuntakerholla. Ruoka koostui paikallisista lappilaisista raaka-aineista kuten Lokan siiasta, oman tokan porosta sekä Sodankylän metsien marjakimarasta. Yhdistyksellemme paikallisuus on tärkeää ja tämä on otettu myös huomioon yhdistyksemme puukon valmistuksessa.

Yhdistyksen puheenjohtajina vuosien varrella ovat toimineet vääpeli Asta Uusitalo, vääpeli Hannu Peltoniemi ja ylivääpeli Meri Vaaranmaa. Juhlassa esiteltiin myös yhdistyksen uunituore logo. Logon värit ovat Lapin maakunnan punainen ja vihreä väri. Värit myös kuvaavat jäseniemme aselajia; jalkaväkeä ja ilmatorjuntaa. Logon yläreunaa koristaa revontulet. Värien taitekohdan kaari kuvaa napapiiriä joka on toimintaympäristömme sekä jäseniemme sijaintia Suomessa. Logon alareunasta löytyy kaikille tuttu hahmo joka muistuttaa Suomen leijonaa. Logo valmistui keväällä 2021 tämän myötä suunnittelimme myös yhdistyksellemme standaarin. Juhlassa luovutettiin ensimmäiset standaarit, numerolla 1 Aliupseeriliito ry:lle ja numerolla 2 sotilasmestari Jouko Kaihualle eläkkeelle siirtymisen johdosta sekä yhdistyksemme tukemisesta sen alkumetreillä. Aliupseeriliiton puheenjohtaja Jyrki Surkka luovutti Aliupseeriliiton standaarin yhdistyksellemme.

Pohjoisen Aliupseerit muistivat myös muita toimijoitaan. Yli 5 vuotta yhdistystoiminnassa mukana olleita muistettiin yhdistyksemme muistoesineellä. Heitä olivat vääpeli Asta Uusitalo, ylivääpeli Meri Vaaranmaa, vääpeli Antti Oikarinen, vääpeli Vili Vaaranmaa, ylikersantti Jarkko Luiro sekä vääpeli Saku Aikio. TOLOKUN ALAPO -muistamisella palkitaan yhdistyksemme jäsen, joka on ansioitunut yhdistyksemme toiminnassa, palvelustehtävässä ja/tai on muiden jäsenten mielestä erityisen ammattitaitoinen sekä asiantunteva ammattialiupseeri. Vuoden 2020 valinta oli ylikersantti Arttu Salonen.

Ruokailun jälkeen kahvien lomassa oli vapaan sanan aika ja muutama muistelikin taivalta nuoren yhdistyksen alkuajoilta. Muisteluiden jälkeen bändi aloitti tykityksensä ja aliupseerit puolisoineen ryntäsivät tanssimaan. Juhla oli onnistunut ja kiva piristys jäsenillemme kaikenlaisten rajoitusten jälkeen.

Yhdistyksen syyskokous pidettiin Sodankylän sotilaskodin tiloissa 21.10.2021. Kokouksessa luovutettiin numerolla 3 oleva standaari Jääkäriprikaatille.

Astetta isompi Vihreä lahjapaketti täksi jouluksi

| Teksti: Sotilaskodinhoitaja Virpi Alapeteri

Jokunen vuosi sitten Maavoimien vaikuttamisharjoituksessa oli tilanne, että huoltopäivien ajaksi tarvittiin sotilaskodille lisää myyntitilaa varusmiessaunan läheisyyteen ja kaikki harjoitukselle varatut sotilaskotiautot oli jo suunniteltu toisiin kohteisiin, samanaikaisesti. Yksi kahvipöytäkeskustelu, pari puhelua ja silloiset Rovajärven ampuma-aluetoimiston yhteistyökumppanimme koodailivat kohteeseen tyhjän kontin ja pian siellä oli jo pari vanhaa pöytää sekä roikalla vedetyt sähköt. Kontti ei ollut toki aivan ihanteellinen, sillä kalustamisen jälkeen sen sisälle pääseminen vaati aavistuksen notkeutta, mutta palvelu toimi ja varusmiehet saivat Sotilaskotipalvelut.

Myöhemmin kontti-ideaa on käytetty uudemmankin kerran ja kun marraskuussa 2020 oltiin siinä vaiheessa korona-pandemiaa, että leirisotilaskoteja ei voinut käyttää niille tarkoitetussa muodossa, oli Heinuvaarassa jo tarkoitukseen paremmin soveltuva tilapäiskontti palvelemassa joukkoja. Tällä kertaa kontti oli lainassa Lapin lennostolta. Samaan aikaan palveltiin leirisotilaskodin ikkunasta muunnetun kioskiluukun kautta ja autot olivat kohteissaan, varusmiesten ollessa vahvasti osastoituina, kuplissaan.

Kontti-ajatusta on pohdittu ja pureskeltu usein. Reilu vuosi sitten 3.sotilaskotipiirin Lapin yksikön päällikkö Vappu Alapeteri teki kontista esityksen, joka konkretisoituu kirjoitushetkellä siten, että Sotilaskotikontti alkaa olla valmis ja lehden ilmestyessä myyntikontti on jo koeponnistettu marraskuun harjoituksessa.

Ihan yksinkertaista se ei ollut, mutta kun Vihreää valoa lopulta Maavoimista näytettiin ja Sotilaskotiliitto tuki ajatusta myöskin myönteisellä signaalilla, alkoi Rovaniemen sotilaskodilla pienen, mutta motivoituneen tiimin työskentely. Yhdistyksemme omista riveistä Vapun suunnittelutiimiin lähtivät Hannu Multasuo ja Pentti Huhtaniemi, jotka ovat osoittautuneetkin todellisiksi tekniikkavelhoiksi. Ennakkoluulottomasti miehet ottivat maalarinteippirullan käteensä ja merkkasivat ensitöikseen sotilaskodin lattiaan kontin äärinurkat. Myöhemmin samalla viikolla työkoneeni ruudulle ilmaantui vedos kontin kalustepiirustuksista, vaikka aiemmin näkemäni ruutupaperi-versiokin oli jo varsin vakuuttava.

Kontin toimintaperiaate ei ole juuri sotilaskotiautoa monimutkaisempi, mutta toteutuskustannuksiltaan huomattavasti ajanmukaista myyntiautoa edullisempi. Suurpiirteisesti yhden auton hankintahinnalla voisi valmistaa kolmekin konttia. Toki on huomioitava, että kontti ei ole näppärä heilauttaa paikasta toiseen saman illan aikana, mutta se voidaan viedä kohteeseen täyteen varusteltuna ja täydentää sotilaskotisisarilla sekä tuoreilla munkeilla ja kahvilla. Erityisesti Rovajärvellä vuosittain toteutettavissa valtakunnallisissa harjoituksissa kontille löytyy käyttökohteita taatusti joka kerta. Pandemian helpottaessakin joukkoja tultaneen hajauttamaan huollollisesti enemmän kuin takavuosina.

Jääkäriprikaatin tuki on ollut merkittävä koko hankkeen ajan. Meillä kävi mieletön tuuri, kun huoltopäällikkö, majuri Marko Nissinen määräsi asiaa koordinoimaan osastoinsinööri Janne Härkösen, joka on antanut tälle asialle taatusti enemmän kuin työajan mahdollistamat tiimat. Kuljetustekninen osaaminen, tietotaito ovat olleet merkittäviä, eikä kenelläkään maallikolla olisi välähtänyt mieleen, että puolustusvoimien kuorma-autot ovat joissain tapauksissa siviiliautoja korkeampia ja tämäkin on nyt otettu huomioon kontin ulkomitoissa. Lisäksi yhdistykselle tuttu, yhteysupseerinakin toimiva kapteeni Tarmo Toivanen on laatinut kontille kenttätestaussuunnitelman ja asiantuntemusta on tiedustelu eri toimijoilta. Maavoimat ovat osoittaneet tehtävään omat henkilönsä ja tehneet perusteellista työtä yhteisen hankkeemme onnistumiseksi. Osoitettujen henkilöresurssien lisäksi Maavoimat vastaan kontin hankinnasta rungon osalta sekä myöhemmin kontin kunnossapidosta aiheutuvista kustannuksista. Sotilaskotiliitto kustantaa kontin varustamisen ja Jääkäriprikaati ottaa lopulta kontin vastuulleen.

Kontti on jatkossa kaikkien sotilaskotitoimijoiden käytettävissä Rovajärven alueella järjestettävissä harjoituksissa ja järkevästi suunniteltuna myös muissa maanpuolustustapahtumissa vaikkapa kesäkiertueilla tai maakuntiin vietävissä valatapahtumissa. Perinteisiä sotilaskotiautoja kontti ei syrjäytä. Olemmekin jo aloittaneet seuraavan hankkeen alustavan kartoituksen, siellä yhdistyksemme pienempi myyntiauto tulee alkavana vuonna kiitettävään 30 vuoden ikään ja olisi ikänsä puolesta jo valmis vaikkapa mustakilpiseen, museoautorekisteröintiin, mutta se mahtaa olla jo hiukan haasteellisempi juttu. Uuden myyntiauton hankinta ei kuitenkaan ole ihan helppo rasti sekään, sillä raaka kustannusarvio on kuusinumeroinen, eikä siinä ole vielä yhtään pilkkua. Allekirjoittaneella on kuitenkin hyvät välit entiseen esimieheensä - Joulupukkiin - joten joululahjatoive on helppo päätellä.

Joulun lähestyessä Kiitämmekin kaikkia sotilaskotitoiminnan mahdollistajia - Olette meille tärkeitä!

Valoisaa alkavaa vuotta!

Leiritunnelmia Sarrion sotilaskodista

Aurinkoinen munkinpaistaja Taru Ritola Oulusta. Kuva Leila Karhapää

Northern Forest 21 -harjoitus järjestettiin Rovajärven ampuma- ja harjoitusalueella sekä Sodankylän ja Kittilän alueilla 17.5.–3.6.2021. Harjoitus oli osa Puolustusvoimien pääsotaharjoitusta ja Maavoimien merkittävin sotaharjoitus tänä vuonna. Harjoituksen kokonaisvahvuus oli noin 7000 sotilasta, joista reserviläisiä oli noin 2000. Harjoituksen sotilaskotitoiminnasta vastasi Lapin alueyksikkö (Oulu, Rovaniemi ja Sodankylä). Sarrion leirikoti oli auki kioskinomaisesti 19.–28.5.2021.

Sotilaskotisaret ja -veli Oulusta, Jyväskylästä, Kankaanpäästä ja Sodankylästä olivat valmiina palvelemaan joukkoja aamusta iltaan, hymyllä ja sydämellä. Toki sotilaskoti oli avoinna vain tietyin kellonajoin, mutta aamut alkoivat aikaisin kaikenlaisilla valmisteluilla: mm. munkkien leipomisella, muiden paistotuotteiden paistamisella, kahvinkeitolla, munien keittämisellä ja paistamisella, sämpylöiden täyttämisellä jne.

Erikoismaininnan ansaitsee sotilaskotiveli Onni Oulusta, 20 v, koulutukseltaan kokki, tarkka, säntillinen, avulias, oma-aloitteinen, älykäs, siis kaikin puolin mukava, esimerkillinen ja hyvin käyttäytyvä nuori, jolla oli myös tekniikka hallussaan. Uutena sotilaskotijäsenenä Onni on rohkeasti lähtenyt toimintaan mukaan ja tämä oli toinen leiri, missä hän on ollut mukana ja innostunut niin, että mahdollisuuksien mukaan aikoo osallistua leireille vastedeskin.

Maire oli meidän leirin aina iloisella tuulella oleva sisar, joka lämmittämällä takkaa piti huolta siitä, ettei sotilaskodissa päässyt lämpötila laskemaan. Mairella, sisartyötä yli 40 vuoden ajalta, on moniaita muistoja Sarriolta ja Rovajärven alueelta. Oli varmaan suurten ikäluokkien armeija-aikaa, kun jono leirikotiin alkoi Muonituskeskuksen kulmilta 5–6 poikaa rinnakkain; siihen aikaan tyttöjä ei ollut mukana. Kaikki saatiin palveltua ja tavaratkin riittivät hyvin – valikoima oli siihen aikaan vielä suppeampi: kahvi, tee, munkki, limu, karkki ja tupakka.

Mairen muistoissa traagisin tapaus on, kun hän oli sotkuautolla palaamassa puolen yön aikaan räntäsateessa jossain Kairalan kulmilla Pelkosenniemellä, kun kuului poksaus. Maire sanoi kuskille, että nyt varmaan meni rengas. Ja niinhän se oli mennyt ja toinenkin parirengas oli mennyt jo aiemmin. Pimeässä yössä oli muitakin kulkijoita; rekka pysähtyi kohdallamme ja neuvoi ajamaan läheiselle levennykselle. Varuskunnasta soitettiin apua, ja apu saapuikin renkaan kera, joka ei kuitenkaan sopinut. Toista rengasta haettiin tuloreitin varrelta, ja Maire huomasikin tien vieressä vanan, joka meni ojaan, ja siellähän se rengas oli. Sotkuauto piti jättää siihen ja Maire oli kotona neljältä aamuyöstä rahakirstun ja tupakoitten kera. Sotkussa oli aamulla ihmetelty, että eikö Maire ole vieläkään palannut keikalta. "Kaikkea sattuu matkan varrella", toteaa Maire.

Minä olin leipurina ja vastaavana. Leivoin harjoitukseen 1496 munkkia ja satoja muita tuotteita. Olin vastaavana ensimmäistä kertaa, enkä voi kyllin kiittää mahtavaa tiimiäni – Maire, Kaija, Sirkka, Susanna ja Leila. Heihin voi huoletta luottaa, että tekevät tehtävänsä minun tehtaillessani munkkeja ja muita herkkuja asiakkaille. Arvostan ja olen aina suuresti arvostanut vuosikymmenien kokemusta sotilaskotityötä omaavien sisarten neuvoja ja vinkkejä. Sekä tarinoita entisistä ajoista! Niitä on mukava kuunnella, koska ajat ovat niin muuttuneet.

Kaikki päättyy aikanaan, myös tämä leiri. Oli jälleen suuri ilo ja kunnia olla mukana Maavoimien leirillä asiakkaitamme ilostuttamassa. Ja tunnehan on aina molemminpuolinen. Positiivista, onnistunutta kokemusta täydensivät lähes päivittäiset kävelylenkit lähistöllä, jossa sai ihailla kaunista Lapin luontoa ja kyllä siellä sitä lumoakin oli, tuli sekin koettua jälleen.

Lämmin kiitos sisarille, veljelle ja asiakkaillemme hienosta kokemuksesta.

Taru Ritola, Oulun Sotilaskotiyhdistys

Sivustakommentoija Leila Karhapää, Sodankylän Sotilaskotiyhdistys

Maire Järveläinen on istunut tässä takkatulen loisteessa lukemattomia kertoja. Ja kutonut monet villasukat joutoaikoina yhdessä muiden sisarten kanssa. Kuva Leila Karhapää

Veteraanivierailu sotilaskodissamme

Tiistaina 5.10.2021 meillä oli ilo ja kunnia saada vieraaksemme sotaveteraani Kalle Sukuvaara, 98 v. Tunnustuksena tekemästämme pitkäaikaisesta työstä asevelvollisten hyväksi saimme vastaanottaa häneltä Suomen kartan muotoisen teräskellon, jossa on itäosassa kolme messingin väristä aluetta kuvaamassa luovutettuja alueita – pysäyttävä muistutus siitä, millaisen hinnan maamme on saanut tulevienkin sukupolviensa vapaudesta ja itsenäisyydestä maksaa. Kellon kilvessä on sota-ajasta muistuttavat vuosiluvut 1939–1945. Mukana oli kehystetty taulu, jossa on oheinen, kotiseutuneuvos Tero Tuomisen laatima teksti.

Suomi-kello syntyi Kallen ideoimana Rintamaveteraanien Sodankylän osaston muistolahjaksi v. 1992. Ensimmäiset kellonsa Kalle teki visakoivusta, hongasta, koivun- ja petäjänpahkoista, tammesta ja pyökistä. Vuosien saatossa Kalle on tehnyt kelloja pitkälti yli 200. Nykyisin kellot tehdään ruostumattomasta teräksestä ja messingistä. Niitä on myynnissä ja tuotto menee lyhentämättömänä veteraaneille.

Kallen sotareissu kesti 2 vuotta 11 kuukautta ja 18 päivää, josta 4,5 kuukautta sotavankina. ”Paljon on tullut nähtyä ja koettua. Jokaisella on oma tie kuljettavana ja kestettävänä. Tämä on minun tieni.” Kalle pitää tärkeänä siirtää perinnettä jälkipolville, ja hän onkin kysytty vierailija eri tilaisuuksissa kertomassa kokemuksistaan ja muistuttamassa maanpuolustushengen merkityksestä.

Olemme erittäin ylpeitä tästä huomionosoituksesta ja teemme vastedeskin kaikkemme edistääksemme maanpuolustushenkeä ja palvellaksemme asevelvollisia ja sidosryhmiä parhaalla mahdollisella tavalla.

Kello kertoo menneistä ajoista

Kotiseutuneuvos Tero Tuominen

Suomen valtiolliset rajat ovat muuttuneet moneen kertaan sitten Pähkinäsaaren rauhan vuonna 1323. Nykyiset rajamme on määritelty ja kansainvälisesti vahvistettu toisen maailmansodan jälkeen suuressa Pariisin rauhankonferenssissa 1947.

Sotiemme veteraani Kalle Sukuvaaran (s. 1923) suunnittelemassa Suomen muotoisessa kellossa on havainnollisesti kuvattuna rajojemme viime muutokset. Kello kertoo kaukaisista ajoista ennen sotia ja ajoista sotien jälkeen, yhä säilyvistä muistoista. Se muistuttaa myös perinteistä.

Maailmansodan yhteydessä Suomi joutui kolmeen sotaan. Talvisodassa 30.11.1939–13.3.1940 puolustauduttiin maahan hyökännyttä Neuvostoliittoa vastaan. Jatkosodassa 25.6.1942-4.9.1944 vastassa olivat jälleen neuvostojoukot, ja nyt samaan suuntaan hyökkäsivät myös saksalaiset, omine tavoitteineen. Kun Suomi onnistui irtautumaan jatkosodasta, käynnistyi syyskuussa vielä kolmas sota saksalaisten sotajoukkojen karkottamiseksi maan pohjoisosista. Viimeiset raskaat sotakuukaudet Suomi taisteli maailmansodassa voittaneiden liittoutuneiden puolella. Lapin sota päättyi 27.4.1945. Tätä päivää on sittemmin vuodesta 1987 alkaen vietetty virallisena juhlapäivänä, liputuspäivänä, Kansallisena veteraanipäivänä.

Koko kansakunta lapsista isovanhempiin oli mukana yhteisessä kamppailussa. Ei ollut toista vaihtoehtoa. Elettiin poikkeusoloissa, ja säännöstely oli laajaa. Talkoilla oli suuri merkitys. Pommitukset kohdistuivat taistelukenttien lisäksi myös asutuskeskuksiin ja teollisuuslaitoksiin. Vaarallisimman ja raskaimman taakan kantoivat etulinjojen taisteluasemien rintamamiehet. Sotilaalliseen puolustukseen osallistui noin 700 000 miestä, ja lisäksi lähes 100 000 naista oli erilaisissa välttämättömissä tukitehtävissä sotatoimialueilla. Ankarien sotavuosien yhteiset ponnistukset ja uhraukset eivät menneet hukkaan. Suomi säilyi maailmansodan myllerryksen jälkeenkin itsenäisenä kansakuntana, eikä sitä miehitetty.

Kaatuneiden, kadonneiden ja kuolleiden yhteismääräksi muodostui noin 94 000 henkeä. Melkein 200 000 haavoittui, ja heistä lähes puolet jäi pysyvästi vammautuneiksi. Sotavankeuteen joutui runsaat 4000, joista yli puolet pääsi palaamaan kotimaahansa. Puolisonsa menetti noin 30 000 ja sotaorvoiksi jäi noin 50 000 lasta. Muissa pohjoismaissa oli sotaa paossa sotalapsena noin 75 000 suomalaislasta. Suomen oli rauhansopimuksen mukaan maksettava sotakorvauksia yhteensä 300 miljoonan dollarin edestä (noin 4,5 mrd. euroa), suurimmaksi osaksi tavaroina. Vaativa tehtävä oli myös noin 420 000 hengen suuruisen siirtoväen asuttaminen. Jälleenrakennusta kesti pitkään. Viimeisistä säännöstelykupongeista luovuttiin vasta vuonna 1954.

Kellokartan kuvaamat alueet jouduttiin rauhansopimuksella luovuttamaan Neuvostoliitolle; osa Laatokan Karjalan alueesta, osa Sallaa sekä pohjoisessa Petsamon alue, ja samalla yhteys Jäämerelle. Luovutukset merkitsivät noin 12 % koko pinta-alasta. Suomi joutui myös antamaan pääkaupungin läheltä Porkkalasta neuvostojoukoille sotilastukikohta-alueen 50 vuodeksi. Kansainvälisen suojasään ansiosta vuokra-alue palautui Suomelle jo kevättalvella 1956.

Entinen rintamamies, tasavallan presidentti Mauno Koivisto sanoi 4.5.1993 sotavuosistamme, että ”kaikki maan johdon tekemät tärkeät valinnat – silloin kun valinnanvaraa oli – tehtiin oikein”. Ja lisäksi: ”Päätösten pohjana ollut tieto oli aina puutteellista, tulevaisuus tuntemattomana edessä, mutta ratkaisuja oli tehtävä, ne tehtiin vastuuntuntoisesti ja kansan parhaaseen pyrkien.”

Kuva ja kuvateksti: Noora Kosola

Mukana tilaisuudessa olivat Rintamaveteraanien pj Markku Lehtinen, Sotainvalidien pj Heikki Jänkälä ja Rintamaveteraanien sihteeri Esa Sassali sekä Jääkäriprikaatin komentaja ev Sami-Antti Takamaa. Sotilaskotia edustivat puheenjohtaja Riitta Sassali ja sotilaskodinhoitaja Maritta Lintula.

Jääkäriprikaatin joukko-osastokilta on toiminut 60 vuotta

| Teksti: Killan sihteeri Pekka J Heikkilä

Jääkäriprikaatin joukko-osastokilta Jääkäriprikaatin Kilta ry saavuttaa 13. helmikuuta 2022 kuudenkymmenen toimintavuoden iän. Toiminta alkoi Vaasassa, kun Pääesikunnan tiedotusosaston tekemän aloitteen pohjalta tuolloinen Pohjanmaan jääkäripataljoonan komentaja everstiluutnantti Otto E Ylirisku kutsui killan perustavan kokouksen koolle Vaasan Upseerikerhon tiloihin tiistaina 13. päivänä helmikuuta vuonna 1962. Yhdistys saatiin perustetuksi ja sen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin koollekutsuja everstiluutnantti Ylirisku. Tänä päivä tuosta killan valitusta ensimmäisestä johtokunnasta ovat elossa enää tuolloin siihen varusmiesedustajina varajäseniksi valituksi tulleet kersantti Matti Tuoriniemi ja aliupseerioppilas Lauri Kauranen. He kumpikin olivat tulleet varusmiespalvelukseen silloiselta kotipaikkakunnaltaan Oulusta ja kymmenen vuotta sitten Vaasassa killan perustamispaikalla juhlitussa yhdistyksen viisikymmenvuotisjuhlassa he olivat kumpikin ainoina tuon ensimmäisen johtokunnan jäseninä paikalla ja ovat nyt asuneet sattumoisin kumpikin Mikkelissä. Perustellusti killan nykyinen hallitus haluaa nimittää heidät killan ainaisjäseniksi kiitoksena omistautumisestaan esimerkilliseen joukko-osastokiltauskollisuuteen.

Perustettu uusi kilta ehti käynnistää toimintaansa Vaasassa vain runsaan kahden vuoden ajan ennen kuin se siirtyi joukko-osaston siirron mukana Sodankylään, jossa toiminta jatkui uudella kotipaikkakunnalla edelleen suuntaviivoja hakien. Jo toisen toimintavuotensa aikana perustettu kilta, maamme 12. vanhimpana perinnekiltana, oli perustamassa valtakunnallista Maanpuolustuskillat katto-organisaatiota. Tuohon organisaatioon se liittyi jäseneksi ollen sen jäsenenä aina vuoteen 2011 saakka, jolloin yhdistyksen vuosikokous katsoi yksimielisesti järkeväksi luopua sen jäsenyydestä.

Syntymäpäiväänsä nykyinen Jääkäriprikaatin Kilta ry aikoo juhlistaa järjestämällä 60-vuotisjuhlapäiväseminaarin Sodankylässä, mikäli olosuhteet sen mahdollistavat, sunnuntaina 13. helmikuuta 2022 klo 14.00–16.00, mahdollisesti Sotilaskodissa, avoimena vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen juhlaseminaarina arvostettujen esitelmöitsijöiden tuella.

Jäsenistölle tarkoitetun varsinaisen vuosijuhlan on alustavasti suunniteltu tapahtuvan juhlavuosikokouksen yhteydessä yhdessä Lapin Jääkäripataljoonan 101 vuotissyntymäpäivän juhlan kanssa 11.3.2022 ja lisäksi juhlimme perinteisten killan kesäpäivien ja vuodella kuluvalta vuodella siirretyn VIII juhlaperinnepyörämarssin yhteydessä heinäkuun lopulla 2022. Tälle pyörämarssille on esitetyn toiveen mukaisesti tapahtuman haastajien lisäksi ilmoittautunut pyöräilijä, joka on ainoana osallistunut jokaiselle jo toteutetulle seitsemälle juhlaperinnepyörämarssillemme.

Killan toiminnan jälkeen näkyy monella paikkakunnalla maassamme jo nyt eri puolille maata pystytettyjen perinnemuistomerkkien muodossa. Jo Vaasalle jäähyväiset 28.7.1964 jättäessään luovutettiin kaupungin edustajille varuskunnan päälipputangon juurelle – Jääkärikivi – luonnonkiveen kiinnitetty muistolaatta Jääkäripataljoona 1:n – Pohjanmaan Jääkäripataljoonan 19 vuoden toiminta-ajasta kaupungissa. Tapahtuma lienee ollut alkusysäys samalle alueelle tuon jälkeen pystytetylle perinnemuurille kaikkien kaupunkiin sijoitettuna olleiden sotilasosastojen muistolaattoineen.

Kolme vuotta Sodankylässä toimittuaan kilta oli yhdessä varuskunnan kanssa pystyttämässä joukon perinnetaistelun – Joutselän taistelun 11.3.1555 – muistomerkkiä Jääkäripataljoona 1:n so-

tien 1939–1945 sankarivainajien muistolaattoineen, jotka kiinnitettiin alkuperäistä, nyt jo alkuperäiseltä paikaltaan tuhottua patsasta, metrin matalamman patsaskopion kylkiin lippujuhlapäivänä 4.6.1968. Laatoissa on yhteensä 410 nimeä.

Tämän jälkeen on muistolaattoja paljastettu Ilomantsin Hattuvaaraan ja Taistelijan talolle, Lappeenrantaan Linnoituksen alueelle, Tornioon vesitornin kylkeen ja Säkylään Kunnian polun varteen. Kaikki nämä liittyvät joukko-osastoperinteen vaalintaan samoin kuin yhdessä joukko-osaston kanssa rakennetut kaksi perinnetilaa, joista ensimmäinen avattiin 11.3.1979 ja toinen 1.10.2003. Ensimmäinen on jo poistunut käytöstä.

Jääkäriperinteeseen liittyy oleellisesti polkupyöräily ja sen vaalimiseksi sotiin osallistuneet perinnejoukkojen veteraanit Olavi Heinon johdolla halusivat lahjoittaa Karjalan kannaksen Kivennavan noin 60 kilometrin vuosittaista pyöräkilpailua vastaavaa Jeesiön lenkkiä varten palkintopyörän voittajalle luovutettavaksi. Tämä toteutui vuosikymmeniä siten, että Tunturi-pyörää valmistava yhtiö lahjoitti pyörän niin kauan, kun se säilyi suomalaisomistuksessa. Sen jälkeen merkki on vaihtunut, mutta perinnettä on jatkettu sodankyläisyrityksien ja Killan kanssa, lukuun ottamatta kahta viime vuotta – tunnetusta syystä – kun kilpailua ei ole voitu järjestää. Perinteen vaalintaan liittyy myös vuonna 1979 käyttöön otetun Lapin Jääkäriristin alkukymmenvuoden hankinnan rahoitus, joka toteutui Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen ja joukko-osastokillan kustantamana puoliksi 6 000 markalla vuodessa.

Oheisista killan sihteerin vuodesta 1995 alkaen digitaalisesti ylläpitämän "Kilta-aapisen" noin 800 sivun sisällöstä, joka on tarkoitus juhlavuonna päivittää ajan tasalle kiltamme kotisivuille, on luettavissa oheisista sivukuvista. Ne kertokoot esimerkkeinä joukko-osastokiltamme toiminnasta kuudella vuosikymmenellä. Samoin muutamat tähän kootut kuvat havainnollistakoot tapahtumia ja niihin osallistuneita killan jäseniä kiltatoimissa. Kiltakuvia eri tapahtumista on kertynyt vuosikymmenien aikana kymmeniätuhansia.

Killan hallitus kiittää perinnejoukko-osastoaan hyvästä yhteistyöstä, koko jäsenistöään osallistumisesta eri tapahtumiin vuosikymmenien aikana ja toivottaa Teille kaikille Hyvää Joulua ja parhainta onnea alkavalle uudelle vuodelle 2022 – Killan 60-vuotisjuhlavuodelle – osallistukaa juhlavuoden tapahtumiimme!

Pienen kiitosmuiston jäsenyydestään tulevat jäsenet saamaan vuoden ensimmäisen jäsentiedotteen mukana helmikuun alkupäivinä. Suuresti mieltä masentavana tietona pyydämme jäsenistöämme välttämään kaikkia yhteydenotto- ja puheenjohtajaamme Jukkaan ja valtuuskuntamme puheenjohtajaan Taunoon taataksemme heille parhaan mahdollisen toipumisajan heitä kohdanneista vakavista sairauksistaan. Yhteyttä voi kilta-asioissa ottaa tarpeen vaatiessa varapuheenjohtaja Jyrkiin tai killan sihteeriin.

JÄÄKÄRIPRIKAATIN KILTA ry:n AIKAANSAANNOKSIA KUUTENA VUOSIKYMMENENÄ

#	KILTATAPAHTUMA / TOIMENPIDE	PAIKKAKUNTA	AIKA
1.	JÄÄKÄRIPRIKAATIN PERINNETILATOTEUTUS	Sodankylä	alkoi v. 1977
1.1	Suunnittelu ja rakentaminen, kasarmi 5 luokka	Sodankylä	11.03.1979
1.2	Suunnittelu ja rakentaminen, sotilaskoti 2	Sodankylä	01.10.2003
2.	PERINNEMUISTOMERKIT	Eri paikkakunnille	
2.1	Jääkärikivi Vaasaan	Vaasa	28.07.1964
2.2	Joutselän patsas, pienennetty Sodankylään	Sodankylä	06.12.1967
2.2.1	• sankarilaatat patsaaseen	Sodankylä	04.06.1968
2.3	JP 27 muistomerkki Rovaniemelle, osarahoitus	Rovaniemi	20.08.1980
2.4	JP 1:n muistokivi Palovaara, Hattuvaara	Ilomantsi	02.06.1987
2.5	JR 12 kotiuttamiskivi (JR 12 perinneyhdistys)	Sattanen	15.07.1990
2.6	Talvisotaan lähdön muistokivi, osarahoitus	Sodankylä	13.03.1990
2.7	JR 12 muistokivi varuskuntaan	Sodankylä	23.07.1994
2.8	JP 1 sotaanlähdön muistokivi varuskuntaan	Säkylä	30.07.1995
2.9	JP 1 muistolaatta Tornioon	Tornio	30.05.1997
2.10	JP 1 muistolaatta Linnoituksen alue	Lappeenranta	04.08.2001
3.	LIPUT JA PERINNELIPUT, MERKIT		
3.1	Jääkäriprikaati, osarahoitus	Sodankylä	19.11.1982
3.2	Lapin Jääkäripataljoona, kokonaisrahoitus	Sodankylä	11.03.1987
3.3	Killan oma lippu jäsenrahoitus	Sodankylä	10.03.1992
3.4	Sodankylän Suojeluskunta, osarahoitus	Sodankylä	01.10.2007
3.5	JP 27 perinneyhdistys Lapin osasto, osarahoitus	Rovaniemi	19.02.2011
3.6	Lapin Jääkäriristi, osarahoitus	Sodankylä	11.03.1979
3.7	Killan uusi jäsenmerkki	Sodankylä	13.05.1993
3.8	Jääkäriprikaatin Kilta-ansioristi	Sodankylä	13.02.2012
3.9	Lapin Jääkäripataljoona, osarahoitus	Sodankylä	10.03.2016
4.	PERINNEMUSIIKKI JA HISTORIA-TEOKSET		
4.1	Pohjantähden alla, LP, C-kas, Rovaniemen Sk	Sodankylä	08.08.1988
4.2	Revontulten alla CD, Lapin Sotilassoittokunta	Sodankylä	01.10.2007
4.3	Lapin Jääkäripataljoona 90 v DVD	Sodankylä	11.03.2011
5.	HISTORIATEOKSET, JUHLAKIRJAT		
5.1	Lapin Jääkäripataljoona 50 v	Sodankylä	11.03.1971
5.2	Lapin Jääkäripataljoona 60 v	Sodankylä	11.03.1981
5.3	Etulinjamiesten osasto - SRMV, osarahoitus	Sodankylä	25.10.1994
5.4	Jääkäriprikaatin Kilta-aapinen, sihteeri / vuosittain	Sodankylä	22.11.1995
5.5	Lapin Jääkäripataljoona 75 v, toimittaminen	Sodankylä	08.03.1996
5.6	Jääkärinkankaan tykkimiehet, osarahoitus	Sodankylä	30.09.1998
5.7	Revontulten Prikaati, osarahoitus	Sodankylä	01.10.1999
5.8	Puolesta maan – Sodankylän veteraanimatrikkeli	Sodankylä	14.08.2001
#	TAPAHTUMA	PAIKKAKUNTA	AIKA

JÄÄKÄRIPRIKAATIN KILTA ry:n AIKAANSAANNOKSIA KUUTENA VUOSIKYMMENENÄ

#	KILTATAPAHTUMA / TOIMENPIDE	PAIKKAKUNTA	AIKA
5.9	Sodankylän muistomerkit, osarahoitus	Sodankylä	15.05.2002
6.	RAHALLINEN OSALLISTUMINEN HANKKEISIIN		
6.1	Museo jalkaväelle (+ keräystoteutus Lapissa)	Mikkeli	1977 – 1980
6.2	MPKL:n useat jäsenyhdistyskeräykset	Lapin alue	1971 – 2011
6.3	Maanpuolustuksen tuki keräys	Helsinki	1985
6.4	MPKL:n 25 v. juhlarahastokeräys	Helsinki	1988
7.	KILLAN JUHLAPERINNEPYÖRÄMARSSIT:		1994 – 2018
7.1	I Vaasa – Sodankylä, 1994, 700 km; 30 v Sod	Sodankylä	29.07. – 01.08.
7.2	II Terijoki – Sodankylä, 1997, 1 377 km; Suomi 80 v	Sodankylä	27.05. – 30.05.
7.3	III Lappeenranta – Sodankylä, 2001, 1 022 km	Sodankylä	05.08. – 09.08.
7.4	IV Vaasa – Sodankylä, 2004, 700 km; 40 v	Sodankylä	30.07. – 02.08.
7.5	V Sodankylä – Vaasa, 2012, 700 km; Kilta 50 v	Vaasa	03.07. – 06.07.
7.6	VI Vaasa – Sodankylä, 2014, 700 km; 50 v Sod	Sodankylä	03.08. – 08.08.
7.7	VII Sodankylä – Maijanlampi, 2018, 646 km, Pv 100	Sodankylä	28.06. – 02.07.
7.8	VIII Vaasa – Sodankylä, 2022, 700 km, LapJP 100	Sodankylä	30.07. – 02.08.
8.	KILLAN KESÄPÄIVÄT ks. kilta-aapisen ss. 572 – 574		
8.1	Eri paikkakunnat ympäri maan (lähes joka kesä)		1962 –>
8.2	Kesäpäivät ensi kertaa Sodankylässä vrsk 50 v	Sodankylä	07. – 10.08.14
8.3	Kesäpäivät ensi kertaa Rovaniemellä	Rovaniemi	03. – 05.07.15
8.4	Kesäpäivät ensi kertaa Taivalkosken Maijanlampi	Maijanlampi	28.06. – 01.07.
9.	LOHI-SOMPION VETERAANIMAJAN YLLÄPITO ja OSAOMISTUS		2004 – 2019
9.1	• majan omistus Sodankylän kunta; ylläpito =	½ / ½	–> 06.2014
9.2	• omistuksen siirto Sodankylän Sotaveteraanit ja Rintamaveteraanit	½ / ½; 06.2014	
	•• viemärijärjestelmän uusiminen	Lohi-Sompio	20. – 22.09.17
9.3	• Majan osaomistus Killalle (1/3 osuus)	Lohi-Sompio	20.05.2019
9.4	• Jäsenyys Siltaharjun rantakunnan hallituksessa	Lohi-Sompio	13.09.2019

Pohjan Jääkärikilta juhlii vuonna 2022

| Teksti ja kuvat: Kari Broström, Pohjan Jääkärikilta ry:n sihteeri

Pohjan Jääkärikilta (entiseltä nimeltään Pohjan Prikaatin kilta) perustettiin vuonna 1962 ja se juhlii vuosipäiväänsä 16.2. Ensi vuosi on siis killan 60. toimintavuosi.

Killan toiminnan tarkoituksena on maanpuolustushengen ja Pohjan Prikaatin perinteiden vaaliminen, perinneyksikön toiminnan tukeminen, maanpuolustusperinteiden ja historiallisten muistojen vaaliminen, Pohjan Prikaatin ja sen perinnejoukko-osastojen veteraanien tukeminen, toimiminen Oulun alueella erityisesti jalkaväkiaselajin yhteisenä kiltana ja yhteistoiminta Puolustusvoimien, Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen (MPK), Pohjois-Suomen kiltapiirin kanssa.

Killan jäsenmäärä on 178 (2021).

Vuoden 2021 Pohjan Jääkärikillan hallitus:
Puheenjohtaja Kari Ahokas
Varapuheenjohtaja Heikki Hiltula
Sihteeri Kari Broström
Jäsenet:
Markku Holopainen
Tuomo Katisko
Markku Liimatainen
Jari Maljanen
Kimmo Rajala
Juha Vihavainen

Liity kiltaan:
Sihteeri Kari Broström
040 4873957
brostrom@hotmail.fi

Tapahtumia tulevana juhlavuotena:

Vuosijuhlapäivä 16.2.
- Seppeleenlaskutilaisuus Hiukkavaarassa perinnekivellä (päivätilaisuus)
- Iltajuhla (avec)

Kevätkokous

Pohjanloimu 25.–28.4.
- Juhlallinen lipunnostotilaisuus Kilpisjärvellä kolmen valtakunnan rajapyykillä
- Pohjan Jääkärikilta kunnioittaa tällä tapahtumalla Lapin sodan päättymistä 27.4.1945, jolloin kiltamme perinnejoukko JR1 ja sen kunniakkaat sotilaat taistelivat Kilpisjärvelle saakka ja lopulta nostivat vapaan Suomen lipun kolmen valtakunnan rajapyykille. Nimi Pohjanloimu on muodostunut sanoista Pohjan (Pohjan Prikaati) ja loimu (Osasto Loimun komentaja evl Kalervo Loimu). Pohjanloimu järjestettiin ensimmäisen kerran vuonna 1995.
- Tapahtumalla on pitkä yhteistyö Jääkäriprikaatin, Rajavartiolaitoksen, Enontekiön kunnan ja Lapin lennoston kanssa.

Syyskokous

Tornion maihinnousun Toppilan muistomerkin tapahtuma 1.10.

Avoin maanpuolustusseminaari syys–lokakuussa
- Kolme eri alustajaa
- Kansalaisilla vapaa pääsy

Lisäksi tavoitteena on vierailla pienellä osastolla Jääkäriprikaatin ampumaharjoituksessa seuraamassa ammuntoja.

Tulevana vuotena kilta tulee palkitsemaan Jääkäriprikaatin varusmiehiä ja kouluttajia stipendeillä. Lisäksi kilta huomioi toimialueensa reserviläisiä kertausharjoituksissa.
Killan perinneyksikkö on Lapin jääkäripataljoonan 3. Jääkärikomppania.

Vuoden 2021 Pohjanloimu: rajapyykillä vasemmalta Maavoimien komentaja kenraaliluutnantti Petri Hulkko, killan puheenjohtaja Kari Ahokas ja Jääkäriprikaatin komentaja eversti Sami-Antti Takamaa. Kuva Kari Broström

Kiltaveli Lapin sodan veteraani Veikko Korkka osallistui monet kerrat Pohjanloimuun. Korkka palveli alikersanttina sodan loppuun asti. Korkka muisti Lapin sodan ja erityisesti Kilpisjärven taistelut tarkkaan ja hänen kertomuksia varusmiehet kuuntelivat tarkkaavaisesti.
Kuva vuodelta 2018, kuva Pertti Yliniemi.

Killan syyskokous ja alkuvuoden 2021 toiminta

| Teksti: Heikki Haapala, Lapin Ilmatorjuntakilta ry:n puheenjohtaja

Killan syyskokous pidettiin 25.10.2021. Kokouksessa tehtiin henkilövalintoja ja hyväksyttiin toimintasuunnitelma ja talousarvio vuodelle 2022. Lisäksi hyväksyttiin killan tulevaisuusstrategia, minkä sisällöstä tässä lehdessä tarkemmin Eero Pajulan kirjoitus.

Johtokunta v 2022:

Puheenjohtaja Heikki Haapala,
Sihteeri/rahastonhoitaja Jaakko Torppa
jäsenet:
Risto Laakso
Pekka Laitila
Pekka Lemmetty
Eero Pajula
Pasi Ruokanen
Pertti Viik
Mikko Virrankoski.

Kokous päätti jäsenmaksuksi 20,00 €/vuosi.

Yhteystiedot:
Heikki Haapala
puh 040 7792862
heikki.haapala(at)pp1.inet.fi

Jaakko Torppa
puh 040 5357443
jaakko.torppa(at)mil.fi

Toiminnasta v 2022 lyhyesti seuraavaa.

Puolustusvoimat on antanut tiedotteen Koronan jälkeiseen aikaan palaamisesta. Toivottavasti tulevana vuonna saadaan suunniteltu toiminta toteutettua ilman koronarajoituksia

Jäsenille järjestetään retkiä ja tutustumiskäyntejä maanpuolustuksellisiin kohteisiin ja varsinkin ilmatorjuntaan kohdistuviin harjoituksiin Pohjois-Suomessa ja Lohtajan ampuma- ja harjoituaalueella.

Osallistutaan paikallisten maanpuolustusjärjestöjen yhteisiin tilaisuuksiin ja maanpuolustuskoulutuksen järjestämiin ilmatorjuntakoulutus- ja harjoitustilaisuuksiin.

Osallistutaan Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston vala- ja kotiuttamistilaisuuksiin sekä patteriston perinnepäivän tilaisuuksiin.

Kilta tiedottaa tapahtumistaan jäsenille jäsenkirjeillä, Etupyörälehden killan sivuilla ja valtakunnallisesti ilmestyvässä Ilmatorjunta-lehdessä sekä Lapin Kansan maanpuolustuspalstalla pääsääntöisesti lauantaisin ilmestyvässä lehdessä.

Kilta ylläpitää sivujaan FACEBOOKISSA. Hakusana on Lapin Ilmatorjuntakilta ry.

Aikaan sidottuja tapahtumia 2022

- Kevätkokous 16.3.2022 kello 17.00 Leijonakabinetissa Someroharjulla
- Ilmapuolustusseminaari 16.3.2022 kello 18.00 yhdessä Lapin Lennoston killan kanssa Rykmenttisalissa Someroharjulla
- Vierailu Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston ampumaleirillä Hautainmaassa 3. tai 4.5.2022
- Killan syyskokous 20.10.2022 klo 17.00 Leijonakabinetissa
- Tutustuminen Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston uuteen ampumasimulaattoriin (SAS)

Ps. Keräämme jäsenten sähköpostiosoitteita tiedottamista varten. Pyydämme niitä jäseniä, jotka eivät ole vielä ilmoittaneet sitä lähettämään osoitteensa.

Lennoston killan Pj Arto Rissala, prikaatikenraali Juha-Pekka Keränen, Ilmatorjuntakillan Pj Heikki Haapala ja kapteeni Janne Määttä.

Lapin Ilmatorjuntakillan tiekartta hyvään tulevaisuuteen

| Teksti: Eero Pajula

Kiltatoimintamme Lapissa on jollain tavalla vakiintunut uomiinsa. Kaikki toimii, mutta muutostarvetta kuitenkin kuin roikkuu ilmassa. Siitä ehkä huolestuttavimpana merkkinä on jäsenistön keski-iän kasvaminen vuosittain noin yhdellä vuodella! Uusia jäseniä ei juurikaan tule ja vanhoista tuntuu aika huolehtivan.

Tästä lähtökohdasta päätettiin killassa järjestää tulevaisuusseminaari. Sen tavoitteeksi asetettiin saada aikaan "Lapin Ilmatorjuntakillan tiekartta hyvään tulevaisuuteen", siis strategia seuraavalle vähintään viidelle vuodelle. Työskentely tehtiin kolmessa osassa. Ensin työstettiin hajautetusti nelikenttäanalyysin pohjatiedot, sitten pidettiin seminaaripäivä, jonka aikana tehtiin itse analyysi ja kehiteltiin aivoriihessä tiekartan suuntaviivat. Lopuksi muutamalla jalostuskierroksella tuotettiin ensimmäinen versio visioon johtavasta tiekartasta, joka siten pienin muutoksin hyväksyttiin syyskokouksessa lokakuussa 2021.

Killan visio 2026, tulevaisuuden tahtotila, kirjattiin seuraavasti:

Lapin Ilmatorjuntakilta on maanpuolustushenkeä ylläpitävä, Puolustusvoimien tärkeäksi tunteva ja ilmatorjunnasta kiinnostuneiden lappilaisten hyvähenkinen keskisuuri yhdistys. Yhteistyötahot tiedostavat sen tekemän työn tärkeäksi.

Arktista ilmapuolustusta tukien, yhdessä viihtyen

Hyvään tulevaisuuteen ohjaavan tiekartan teko ei ole millään muotoa helppoa, se on todettava. Kysymyksiin "miksi?" ja "millä?" vielä on kohtuullisen helppo vastata, siinä käsitellään melkein vain meidän omaa toimintaamme, mutta "miten?" Ja "kenen kanssa?" ovatkin paljon haastavampia, varsinkin kun yhteistyötahot eivät olleet mukana suunnittelemassa!

Tulevaisuustyön ohessa esille nousi monia mielenkiintoisa uusiakin ajatuksia, joita meidän on killassa kehitettävä – tai vähintään muistettava pitää mielessä. Yhtenä esimerkkinä voisi pitää ajatusta jäsenhankinnan painopisteen siirtämisestä kotiutuvista varusmiehistä 40–60 -vuotisiin aselajin veteraaneihin. Nuorten kiireisten aikuisten rekrytointia jäseniksi on kokeiltu nyt onnistumatta toistakymmentä vuotta, olisi ehkä aika keskittyä kokemushaitarin ylempään päähän...

Killan tulevaa johtamista tarkennettiin. Edellytyksinä ovat vapaaehtoisuuteen perustuva johtamistyöskentely, kevyt organisaatio, keskittyminen jäseniin kohdistuvaan toimintaan ja tilanteen/olosuhteiden mahdollistaessa toimintojen vakiinnuttaminen. Hallituksen kokoukset toteutetaan jatkossa ainakin osin verkossa, jolloin aikaa säästyy ja päätöksenteko on tehokasta. Jäsenkunnalle suunnattu sähköinen tiedottaminen tulee tapahtua välittömästi päätösten jälkeen.

Kiltalaisia Pohjois-Suomen ilmapuolustusseminaarissa. Kuva: Eero Pajula

Vuosien 2022–2026 tavoitteet määritettiin seuraavasti:

a. Yhdistyksen jäsenmäärä on varmistettu.
b. Yhdistyksen talous pysyy tasapainossa.
c. Yhteistyö Ilmatorjuntayhdistyksen kanssa on sovittu (julkaisutoiminta/verkkokoulutukset).
d. On tarkasteltu kattavasti kaikki mahdollisuudet yhteistyön tehostamiseksi muiden Rovaniemellä toimivien maanpuolustusjärjestöjen kanssa.
e. Yhteistoiminta ja sen tavoitteet JPR:n kanssa on vakiinnutettu.
f. Johtokunta arvioi vähintään kolmen vuoden välein strategian päivittämistarpeet.

Miten tämä tiekartassa taloudellisesti mahdollistetaan?

Mahdollisimman pienillä - mutta riittävillä - jäsenmaksuilla ja talkootyöllä. Lisäksi killan sääntöjä tulee hiukan muuttaa, jotta sähköinen asiointi kaikilla tasoilla on tarvittaessa mahdollista – varsinkin monistus ja postituskulut ovat merkittävä menoerä. Osa mahdollisista "isommista tapahtumista" voivat ainakin osittain olla maksullisia. Joissain yleisötapahtumissa voisimme järjestää myyntitoimintaa.

Tärkeimmiksi yhteistyökumppaneiksi määritettiin Puolustusvoimain lisäksi Lapin Lennoston kilta ry, MPK, Rovaniemen reserviläiset ja Ilmatorjuntayhdistys ry. Totesimme myös, että toiminnan tiivistäminen ja koordinointi kaikkien alueen maanpuolustusjärjestöjen kanssa edellyttäisi suuria toiminnallisia muutoksia ja vaatii ennen onnistumistaan laajaa johdettua valmistelua.

Hallitus ja puheenjohtaja, Heikki valittiin jatkamaan tehtävässä myös ensi vuonna, ottavat äärimmäisen mielellään vastaa palautetta ja kehittämisesityksiä.

Lapin Ilmatorjuntakilta elää!

Jääkäriprikaatin tapahtumia 2022

TAPAHTUMA

Varusmiespalveluksen alkamis- ja päättymispäivät

Saapumiserän 1/22 palvelus alkaa	3.1.2022
255 vuorokautta palvelleiden varusmiesten palvelus päättyy	16.3.2022
347 vrk ja 165 vrk palvelleiden varusmiesten palvelus päättyy	16.6.2022
Saapumiserän 2/22 palvelus alkaa	4.7.2022
255 vuorokautta palvelleiden varusmiesten palvelus päättyy	14.9.2022
347 vrk ja 165 vrk palvelleiden varusmiesten palvelus päättyy	15.12.2022

Juhlatilaisuuksia ja maanpuolustustapahtumia

Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston sotilasvala ja sotilasvakuutus	11.2.2022
Lapin jääkäripataljoonan sotilasvala ja sotilasvakuutus	12.2.2022
Lapin jääkäripataljoona 101 v perinnepäivä	11.3.2022
Puolustusvoimain lippujuhlan päivä	4.6.2022
Puolustusvoimien kesäkiertue Rovaniemellä	17.6.2022
Jääkäriprikaatin sotilasvala ja sotilasvakuutus Ylitorniossa	13.8.2022
Jääkäriprikaatin vuosipäivä 1.10.	30.9.2022
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston perinnepäivä 30.11.	25.11.2022
Itsenäisyyspäivä	6.12.2022

Harjoituksia

Paikallispuolustusharjoitus 1/2022	28.2.–4.3.2022
Paikallispuolustusharjoitus 2/2022	5.–9.9.2022

Kilpailuja

Sotilaiden SM-hiihto	2.–7.4.2022
Jeesiön lenkki polkupyöräkilpailu	17.8.2022

https://maavoimat.fi/jaakariprikaati
Facebook.com/JaakariPR
Twitter.com/JaakariPR
Instagram.com/maavoimat